

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)
ปริญญา

รัฐศาสตร์ สาขา
รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์
ภาควิชา

เรื่อง การกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

Juvenile Delinquency in Rape Cases

นามผู้วิจัย นายวิวัฒน์ เพชรสงคราม

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, สส.ม. นบ.ท.)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ไกรวิทย์ วงศ์สุวรรณ, กศ.ค.)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จุฑาทิพย์ คล้ายทับทิม, M.A.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์ จตุพร บานชื่น, M.S.S.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ วินัย อาจคงหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 4 เดือน เมษายน พ.ศ. 2549

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

Juvenile Delinquency in Rape Cases

โดย

นายวิวัฒน์ เพชรสงคราม

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

พ.ศ. 2549

ISBN 974-16-1448-9

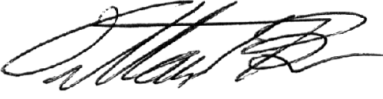
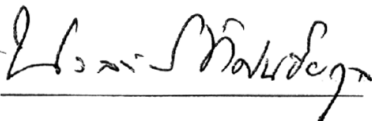
วิทวัส เพชรสงคราม 2549: การกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขารัฐศาสตร์
ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ ปรชานกรรมการที่ปรึกษา:
รองศาสตราจารย์นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, ศสม, นบ.ท. 95 หน้า
ISBN 974-16-1448-9

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด
เกี่ยวกับเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและ
เยาวชนโดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
เยาวชนชาย บ้านกรุณา บ้านมุขิตา และบ้านอุเบกขา จำนวน 150 ราย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้
แบบสอบถามเป็นเครื่องมือและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการ
ทดสอบค่าไคสแคว โดย กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 67.3 มีอายุ 17 ปี ร้อยละ 95.3 อาศัยอยู่ในภาคกลาง
ร้อยละ 58.1 ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 57.3 บิดามีอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 52.7 มารดามี
อาชีพรับจ้าง ร้อยละ 52.6 ครอบครัวมีรายได้ต่ำกว่า 6000 บาท ร้อยละ 64.4 อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี

ผลการทดสอบสมมุติฐาน อายุ การศึกษาของมารดา และการประสพการณ์พฤติกรรม
เกี่ยวกับเพศมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืน
กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

  28, 03, 49

ลายมือชื่อนิติ

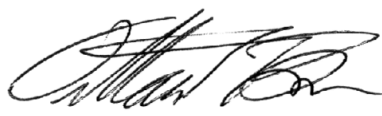
ลายมือชื่อประธานกรรมการ

Vitawat Bhechsonggram 2006: Juvenile Delinquency in Rape Cases. Master of Arts
(Political Science), Major Field: Political Science, Department of Political Science and
Public Administration. Thesis Advisor: Associate Professor Nuanchan
Tassanachaikul, M.A., Thai Bars. 95 pages.
ISBN 974-16-1448-9

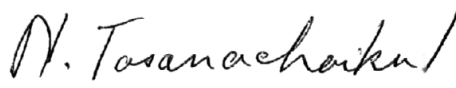
The objective of this research is to study overall characteristics of children and youths who committed rape cases. The 150 researched subjects are children and youths who are institutional at the Department of Juvenile Observation and Protection. The data are collected by several methods such as questionnaires, the studied statistics by means and average and also chi-square test and the hypothesis test was set at a significant level of 0.05.

The result findings are as follow: 67.3 percents of the samples are 17 years old; 95.3 percents of the samples live in the middle part of Thailand; 58.1 percents of the samples are in high school 57.3 the fathers are regular employees 52.6 percents income of the family less than 6,000 baths per month and 64.4 percents live in the bad surrounding area.

Moreover, the hypothesis test in age, education of mother and experience in sexuality are related to Juvenile Delinquency in rape cases. Surrounding area is related to the frequency of Juvenile Delinquency's behavior in rape cases.

Student's Signature

Thesis Advisor's Signature

28, 03, 06

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยระลึกถึงด้วยความเคารพอย่างยิ่ง ท่านรองศาสตราจารย์ นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล ประธานกรรมการที่ปรึกษา ผู้ซึ่งให้ทั้งวิชาความรู้ในห้องเรียนและนอกห้องเรียนตลอดจนคำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาตั้งแต่เริ่มเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์และการปรับปรุงแก้ไขทุกขั้นตอน ท่านรองศาสตราจารย์ ดร. โกวิท วงศ์สุรวัฒน์ กรรมการวิชาเอก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จุฑาทิพ คล้ายทับทิม กรรมการวิชาการ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ จิรัชย์ สุขะเกตุ ผู้แทนบัณฑิตซึ่งได้สละเวลา และกรุณาให้คำปรึกษา แนะนำต่างๆ ให้แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีคุณค่ายิ่งด้วยท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้งสามท่าน คือ ท่านอาจารย์ศักดิ์ชัย ทัศนชัยกุล ผู้พิพากษาอาวุโสประจำศาลจังหวัดนนทบุรีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว ท่านกิตติ แก้วทับทิม อัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลแขวงปทุมวัน และท่านหม่อมราชวงศ์ วรรณภรณ์ สุขเนตร ผู้พิพากษาศมทบประจำศาลจังหวัดนนทบุรีแผนกคดีเด็กและเยาวชน ที่ได้กรุณาตรวจและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับแบบสอบถาม ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่ได้อนุเคราะห์ให้ผู้วิจัยได้เข้าเก็บข้อมูลที่ บ้านกรุณา บ้านมุขิตา และบ้านอุเบกขา และขอบคุณเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่ให้ความสะดวกและช่วยเหลือในการเข้าเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่ได้ให้การสนับสนุนในทุกๆ ด้านสำหรับการเรียนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่กระทรวงยุติธรรม ที่ผู้วิจัยไม่สามารถเฝ้าติดตามได้ทั้งหมด ที่ได้มีส่วนช่วยให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

วิทวัส เพชรสงคราม

มีนาคม 2549

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(4)
-------------	-----

สารบัญภาพ	(7)
-----------	-----

บทที่ 1 บทนำ	1
--------------	---

ความสำคัญของปัญหา	1
-------------------	---

วัตถุประสงค์ในการวิจัย	2
------------------------	---

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
---------------------------	---

ขอบเขตการวิจัย	3
----------------	---

นิยามศัพท์	4
------------	---

บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	5
-----------------------	---

ข้อมูลกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน	5
--	---

โครงสร้างกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน	8
---	---

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร	9
--	---

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	9
------------------------------	---

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	9
-----------------------------	---

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	18
-----------------------------	----

บุคลิกภาพของผู้กระทำผิด	20
-------------------------	----

ทฤษฎีบุคลิกภาพ	23
----------------	----

ทฤษฎีโอกาสที่จำกัด	26
--------------------	----

ทฤษฎีกลไกการควบคุม	26
--------------------	----

ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง	28
-----------------------------	----

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย	30
------------------------	----

ครอบครัวบกพร่อง	31
-----------------	----

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
สรุปผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	38
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	38
กรอบแนวคิด	39
สมมติฐานในการวิจัย	39
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	41
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	41
การสร้างเครื่องมือ	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	42
การทดสอบเครื่องมือ	43
ผู้ทรงคุณวุฒิ	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล	43
การวัดตัวแปร	44
การวิเคราะห์ข้อมูล	45
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	46
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	47
ผลการวิจัย	47
การวิเคราะห์เชิงพรรณนา	47
การทดสอบสมมติฐาน	57
การศึกษาเฉพาะราย	69
ข้อวิจารณ์	72
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	75
สรุปผลการวิจัย	75
การทดสอบสมมติฐาน	76
ข้อเสนอแนะ	77

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	79
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	80
ภาคผนวก	84
ภาคผนวก ก	85
ภาคผนวก ข	88
ประวัติการศึกษาและการทำงานของผู้วิจัย	95

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่

1	แสดงข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล	48
2	แสดงสภาพแวดล้อมที่พักอาศัย	51
3	แสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบน	53
4	แสดงความรู้แรงของการกระทำผิด	55
5	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน	57
6	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับจำนวนครั้งในการกระทำผิด ด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน	58
7	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน กับความรู้แรง ในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของ เด็กและเยาวชน	59
8	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน กับจำนวนครั้งใน การกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของ เด็กและเยาวชน	60
9	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาระดับบัณฑิตกับการกระทำผิด ด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน	61

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ (ต่อ)

10	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับจำนวนครั้ง ในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน	62
11	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาของมารดากับความรุนแรง ในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน	63
12	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับ จำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน	64
13	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมกับการกระทำผิด ด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน	65
14	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่พักอาศัยกับ จำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน	66
15	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศ กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา ของเด็กและเยาวชน	67
16	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศ กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของ เด็กและเยาวชน	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางผนวกที่

1	จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 – 2547	86
2	จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่เดือนมกราคม – พฤษภาคม 2548	87

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่

1	แสดงโครงสร้างกรรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน	8
2	แสดงกรอบแนวคิด	39

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

เด็กและเยาวชนในสายตาของประชาชนทั่วไป จัดได้ว่าเป็นกลุ่มบุคคลที่อ่อนด้อย ประสบการณ์ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีต่าง ๆ และขาดความรู้เท่าทันในด้านต่างๆ การเรียนรู้ และการอบรมจากผู้ใหญ่รอบข้างจึงนับเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นทั้งทางด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา และความประพฤติเป็นผู้ใหญ่ที่ดี เพื่อช่วยพัฒนาและนำพาสังคมประเทศชาติไปสู่ความรุ่งเรืองต่อไป สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า “เด็กคืออนาคตของชาติ” เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำการสิ่งที่ไม่ดีก็จะได้รับการอภัยโดยเหตุที่ว่ายังไร้เดียงสา ไม่รู้สิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ประกอบกับความคิดที่ว่า การที่เด็กและเยาวชนมีความประพฤติที่ไม่ดี เนื่องจากผู้ใหญ่รอบข้างบกพร่องในเรื่องการอบรม ความผิดจึงอยู่ที่ผู้ใหญ่เหล่านั้น ซึ่งมีหน้าที่ที่จะต้องอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความปกครอง แต่ในสถานการณ์ปัจจุบัน การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมิได้อยู่ในขอบเขตของการกระทำความผิดทางศีลธรรมเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น แต่ก้าวล่วงถึงขั้นการกระทำความผิดกฎหมายบ้านเมือง โดยจะเห็นได้จากข่าวสารต่างๆ ผ่านทางสื่อมวลชนหลากหลายแขนง มักปรากฏข่าวคราวเกี่ยวกับความประพฤติของเด็กและเยาวชนในทางที่เสียหาย ไม่สมควรและผิดกฎหมายเสมอ เช่น การเสพและค้า หรือลักลอบขนยาเสพติด การยกพวกตีกันของกลุ่มนักศึกษา ระหว่างสถาบัน การก่อคดีข่มขืน เรื่อยไปจนถึงกระทั่งการก่อคดีฆาตกรรม หลายต่อหลายครั้งที่การกระทำของเด็กและเยาวชนเหล่านี้ มักเป็นที่วิจารณ์ทั่วไปในหมู่ของประชาชนถึงพฤติกรรมโหดเหี้ยมผิดวิสัยของเด็กและเยาวชน แต่ในขณะเดียวกัน เด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิด ก็กระทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ถึงผลที่จะตามมา แต่ในบางครั้งก็เกิดจากการบังคับ บังคับ ชักจูง หลอกล่อให้กระทำจากบุคคลอื่น

ในปัจจุบันมีเด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งรวมถึงความผิดคดีข่มขืน กระทำชำเรา การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเป็นคดีที่มีจำนวนผู้กระทำความผิดสูงขึ้นเป็นลำดับ จากการพิจารณาสถิติรายงานของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่าในปี พ.ศ. 2547 มีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศจำนวนถึง 2,416 คน ซึ่งมากที่สุดในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา

สำหรับปี พ.ศ. 2548 ทางสถานพินิจได้มีการรายงานสถิติข้อมูลจำแนกเป็นคดีความผิดต่างๆ โดยความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น ตั้งแต่เดือนมกราคม – พฤษภาคม 2548 มีจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทั้งสิ้น 1,118 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 7.74 ของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทั้งหมด

ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมทุกวันนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาที่ดูเหมือนว่าจะมีสถิติเพิ่มขึ้นมากขึ้นทุกวัน และจะทวีความรุนแรงมากขึ้นจนอาจส่งผลให้เป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศได้ ข้อมูลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเองก็เป็นส่วนหนึ่งที่บ่งบอกสถิติ และความรุนแรงได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็ไม่ทั้งหมด เพราะในความเป็นจริง ที่เป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ และทางเจ้าหน้าที่ยังไม่สามารถจับกุมได้ก็ยังมีอีกมาก รวมถึงที่ไม่เป็นข่าว อาจจะด้วยสาเหตุใดๆก็ตาม ซึ่งตรงนี้ผู้ท้าวิจัยจะเน้นไปที่ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน เพราะเหตุที่ว่าหากเราสามารถเข้าถึงต้นเหตุ สาเหตุและปัญหาของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดเหล่านั้นได้ เราก็อาจสามารถป้องกันหรือแก้ไขให้เขาเหล่านั้นเป็นคนดีที่มีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมในอนาคต ทั้งนี้ ไม่ใช่เฉพาะ พ่อแม่ ผู้ปกครองจะเป็นผู้รับผิดชอบในความคิดและการกระทำของเด็กและเยาวชน ยังต้องรวมไปถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้ที่มีอำนาจในการออกกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ซึ่ง ทุกๆ ฝ่ายจะต้องเข้ามาศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจัง แต่ทั้งนี้ และทั้งนั้น การออกกฎ ระเบียบ ข้อบังคับใดๆ ควรจะอยู่บนพื้นฐานของความถูกต้องและการยอมรับโดยรวมจากประชาชนเสียก่อน

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงลักษณะการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาลักษณะความผิดเกี่ยวกับเพศของเด็กและเยาวชน
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งที่จะให้ผลงานชิ้นนี้เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงาน องค์การภาครัฐ หรือเอกชน อาทิเช่น สำนักงานศาลยุติธรรม สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ หน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรมที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน อันได้แก่ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ตลอดจนสถาบันการศึกษา ชุมชน รวมถึงสถาบันครอบครัว ซึ่งเป็นสถาบันแรกที่เด็กและเยาวชนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิตในสังคม การศึกษาครั้งนี้ คาดว่าจะให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา และแนวทางในการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเฉพาะเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งศาลได้ตัดสินแล้ว และอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกรมพินิจและคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน โดยกำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. กลุ่มประชากร คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งขณะกระทำผิดมีอายุเกินกว่า 7 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณา
2. เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา และได้รับการฝึกอบรมอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสังกัด รวม 150 คน แยกได้ดังนี้
 - 2.1 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) จำนวน 75 คน
 - 2.2 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านมุขิตา) จำนวน 20 คน
 - 2.3 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา) จำนวน 55 คน

นิยามศัพท์

เพื่อให้เกิดความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกันภายใต้ขอบเขตของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ทำวิจัยจึงขอกำหนดความหมาย ลักษณะคำบางคำไว้ในการวิจัยดังต่อไปนี้

“สถานพินิจฯ” หมายความว่า สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กรุงเทพมหานคร ได้แก่ บ้านเมตตา

“ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” หมายความว่า ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ บ้านกรุณา บ้านมุกดา และบ้านอุเบกขา

“เด็ก” หมายความว่า บุคคลอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์

“เยาวชน” หมายความว่า บุคคลอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

“วัยรุ่น” หมายถึง วัยที่เจริญเติบโตไปสู่วุฒิภาวะความเป็นผู้ใหญ่โดยยึดความพร้อมทางร่างกายเป็นเครื่องตัดสิน ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจและความรู้สึกนึกคิด โดยเฉพาะความคิดอิสระ การตัดสินใจมักจะวู่วามและแสดงออกทางอารมณ์ที่รุนแรง

“ข่มขืน” หมายถึง การกระทำใด ซึ่งขัดหรือฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติตามประมวลกฎหมาย มาตรา 276 ว่าด้วย ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิง ซึ่งมีใช้ภริยาของตนโดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือได้ทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าเป็นบุคคลอื่น รวมถึงการข่มขืนแล้วฆ่า ข่มขืนทำร้ายร่างกายบาดเจ็บ และข่มขืนกระทำชำเราเพียงอย่างเดียว

“จำนวนครั้งที่กระทำผิด” หมายถึง จำนวนครั้งที่กระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา

“ประสบการณ์พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศ” หมายถึง การรับรู้จากประสาทสัมผัสทุกทางและการกระทำที่เกี่ยวข้องทางเพศ และการกระทำความคิด เช่น อนาคต พยายามข่มขืน และข่มขืน หรือการมีเพศสัมพันธ์โดยใช้กำลังขืนใจ

“สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย” หมายถึง ลักษณะของสภาพแวดล้อมที่เด็กและเยาวชน พักอาศัยระหว่างที่กระทำความผิด

“สภาพครอบครัว” หมายถึง ลักษณะความเป็นอยู่ของสมาชิกในครอบครัว เช่น บิดา มารดา พี่ น้อง ซึ่งจะหมายความรวมถึงลักษณะอาชีพของสมาชิกในครอบครัวด้วย

“สื่อลามกอนาจาร” หมายถึง สื่อต่างๆ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปวิดีโอ ภาพยนตร์ วารสาร หนังสือ สิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่สื่อออกมาในลักษณะเชยชวน หรือทำให้เกิดอารมณ์เกี่ยวกับเพศ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน โดยได้แยกออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. ข้อมูลกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
3. การข่มขืนกระทำชำเรา
4. ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง
5. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ข้อมูลกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

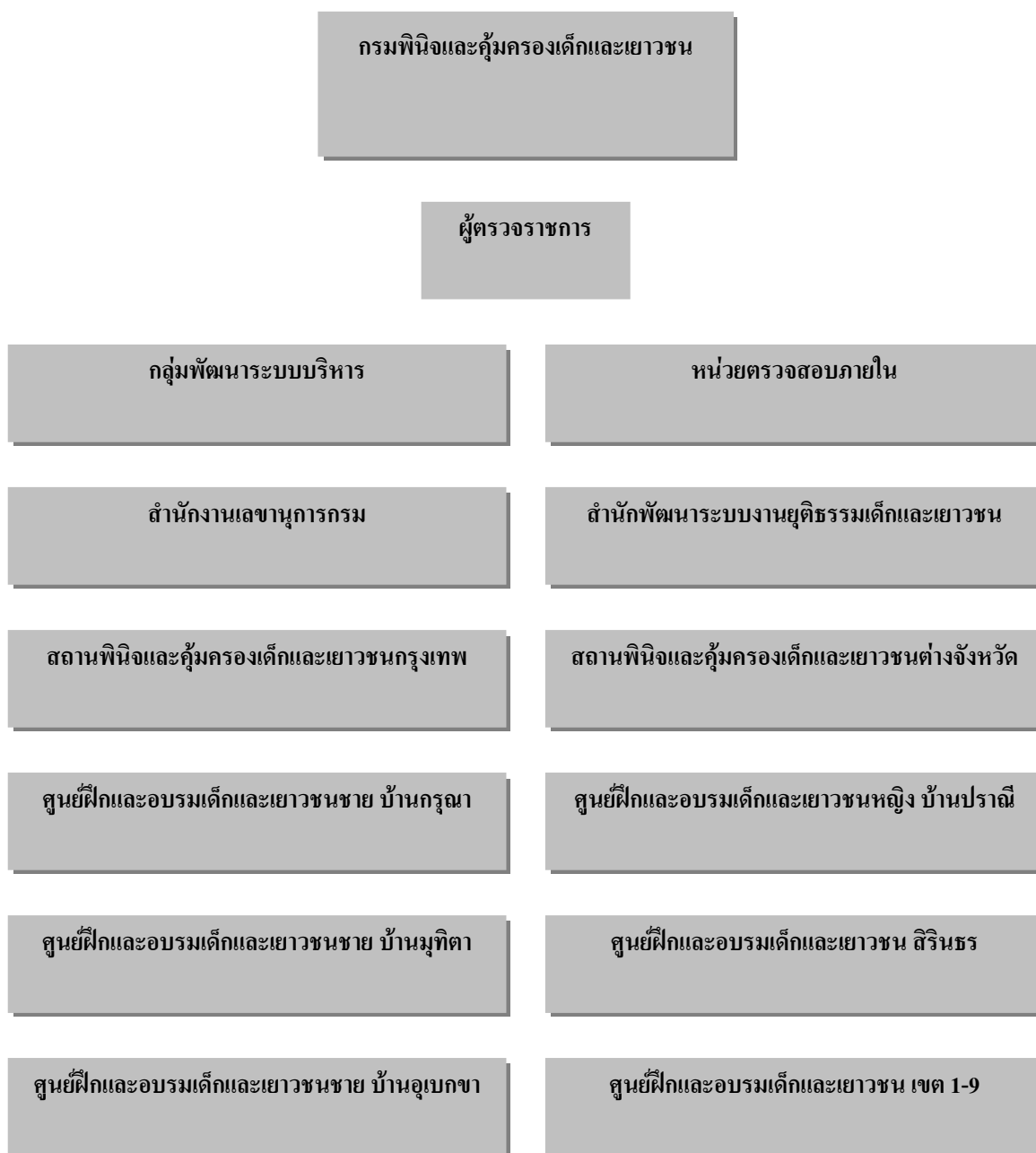
ในสมัยที่ยังใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 การปฏิบัติต่อเด็กที่กระทำความผิด ตามกฎหมาย ศาลได้แต่พิเคราะห์ถึงความรู้สึกผิดชอบของเด็กประกอบกับลักษณะ ของความผิดที่เด็กได้กระทำความผิดแล้วกำหนดโทษไปตามความเหมาะสมกับความผิด และความรู้สึกผิดชอบของเด็ก ส่วนการควบคุมเด็กที่กระทำความผิด ในปี พ.ศ. 2450 ได้มีการจัดตั้งโรงเรียนคัดค้านานขึ้นที่เกาะสีชัง อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยให้อยู่ในความดูแลของกรมตำรวจ โรงเรียนดังกล่าวเป็นสถานที่ควบคุมเด็กที่กระทำความผิดซึ่งมีอายุระหว่าง 10 - 16 ปี ไว้ให้การแก้ไขเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย ส่วนที่เสียหายและปลูกฝังนิสัยที่ดี ต่อมาได้โอนกิจการโรงเรียนคัดค้านานให้อยู่ ในการดูแลของกรมราชทัณฑ์

ศาลคดีเด็กและเยาวชน กับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กทำการเปิดเมื่อวันที่ 28 มกราคม 2495 นับเป็นการเริ่มต้นแห่งระบบการแก้ไขเยียวยาเด็กและเยาวชนที่ถูกต้องเหมาะสม โดยแยกปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดออกจากกระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้ใหญ่ ทั้งกฎหมายได้บัญญัติให้มี

การสืบเสาะ และพินิจข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ภาวะแห่งจิต และสิ่งแวดล้อมทั้งปวงไปพร้อมกับการสอบสวน ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิด ซึ่งจะทำให้ศาลได้ทราบถึงสาเหตุแห่งการกระทำความผิดก่อน แล้วจึงใช้มาตรการแก้ไขเด็กและเยาวชนด้วยวิธีการที่เหมาะสมเป็นรายบุคคล ต่อมากระทรวงยุติธรรม ได้เสนอปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งต่อมาได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลคดีเด็กและเยาวชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2506 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2506 โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2507

รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของสถาบันครอบครัว และเห็นว่าครอบครัวมีความสำคัญ ต่อการแก้ไขปัญหาคดีเด็กและเยาวชน เพื่อพิทักษ์และคุ้มครองสวัสดิภาพของครอบครัว เช่นเดียวกับสวัสดิภาพ ของเด็กและเยาวชน จึงได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน และครอบครัว พ.ศ. 2534 ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2535 โดยกฎหมายดังกล่าวได้เพิ่ม บทบัญญัติให้มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีครอบครัว ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดสากลที่ถือว่าครอบครัว เป็นพื้นฐานอันสำคัญของชุมชน การดำรงอยู่ของครอบครัวหมายถึงการดำรงอยู่อย่างมั่นคงของสมาชิกทุกคนในครอบครัว และปัญหาครอบครัวย่อมส่งผลกระทบต่อถึงความเป็นอยู่และสภาพจิตใจของทุกคนใน ครอบครัว รวมทั้งกฎหมายฉบับดังกล่าวได้ปรับเปลี่ยนชื่อของศาลคดีเด็กและเยาวชนกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กเป็นศาลคดีเด็กและเยาวชนและครอบครัวกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

โครงสร้างกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ภาพที่ 1 แสดงโครงสร้างกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร

ได้แก่ บ้านเมตตา เป็นสถานแรกรับ ซึ่งใช้ควบคุมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาล

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งได้แก่ บ้านกรุณา บ้านมุทิตา และบ้านอุเบกขา มีหน้าที่ฝึกอบรมวิชาสามัญ วิชาชีพ พลศึกษา จริยศึกษา โดยควบคุมตัวตามระยะเวลาที่ศาลพิพากษา เพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยมและพฤติกรรม

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชน จัดได้ว่าเป็นกลุ่มบุคคลที่ยังขาดซึ่งประสบการณ์ (Experience) ความรู้สึกลึกซึ้ง (Maturity) และขาดซึ่งทักษะ การเรียนรู้ต่างๆ ดังนั้น การอบรมจากผู้ใหญ่หรือผู้ซึ่งมีประสบการณ์มากกว่าจึงนับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการทำให้เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นทั้งทางร่างกาย สติปัญญา และความประพฤติเป็นผู้ใหญ่ เพื่อช่วยพัฒนาและนำพาสังคม ประเทศชาติไปสู่ความรุ่งเรืองต่อไป ให้สมกับคำกล่าวที่ว่า “เด็กคืออนาคตของชาติ”

การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้น ตรงกับคำว่า “Juvenile Delinquency” ซึ่งในทางวิชาอาชญาและทัณฑวิทยา ไม่ถือว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นอาชญากรรม แต่จะเรียกการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนว่า “การกระทำผิด” และไม่เรียกเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดว่าเป็นอาชญากร

สาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเป็นสาเหตุเฉพาะบุคคลบางคนอาจมีเพียงสาเหตุเดียว ในขณะที่บางคนก็มีหลายสาเหตุประกอบกัน สาเหตุแห่งการกระทำความผิดสามารถแยกเป็น 3 ประการหลัก คือ

1. ด้านกฎหมาย

นักกฎหมายเห็นว่าสาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเกิดจากความเขว้ว้าย

การรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือการถูกหลอกลวงจากผู้ใหญ่ จึงไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดในทางอาญา โดยถือว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน จึงไม่ลงโทษในทางอาญาแต่จะใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน แทน เพื่อแก้ไขความประพฤติ โดยลักษณะการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศของเด็กและเยาวชนจะรวมถึง การข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญาลักษณะความผิดเกี่ยวกับเพศ มาตรา 276 – 287

มาตรา 276 ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิง อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตน เป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่ แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธ ปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะ เป็นการ โทรมหญิง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

หมายเหตุ แก้ไขโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2525

คำพิพากษาเลขฎีกาที่ 6510/2544 แม้จะปรากฏจากพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ตามผลการตรวจชั้นสูตรบาดแผลของแพทย์ว่าจำเลยยังมีได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายก็ตาม แต่พฤติการณ์ที่จำเลยพาผู้เสียหายเข้าโรงแรมแล้วกอดปล้ำผู้เสียหาย ถอดเสื้อผ้าเพื่อจะข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีเจตนาเพื่อจะข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย อวัยวะเพศของจำเลยคงจะเสียดสีกับอวัยวะเพศของผู้เสียหายจนทำให้เกิดรอยแดงด้านนอกของอวัยวะเพศของผู้เสียหาย และหากอวัยวะเพศของจำเลยล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายเยื่อพรหมจารีของผู้เสียหายคงต้องมีร่องรอยฉีกขาด การกระทำของจำเลยเป็นเพียงการลงมือกระทำความผิด แต่กระทำไปไม่ตลอดหรือกระทำไปโดยตลอดแล้วแต่กระทำนั้นไม่บรรลุผล จึงเป็นความผิดเพียงฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรา

มาตรา 277 ผู้ใดกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีใช่ภริยาของตน โดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้อง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึง สี่หมื่นบาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กหญิง อายุยังไม่เกินสิบสามปีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและ ปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกหรือวรรคสองได้กระทำ โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการ โทรมเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นไม่ยินยอม หรือได้

กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก ถ้าเป็นการกระทำที่ชาย กระทำกับเด็กหญิงอายุกว่าสิบสามปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี โดย เด็กหญิงนั้นยินยอมและภายหลังศาลอนุญาตให้ชายและ เด็กหญิง นั้นสมรสกัน ผู้กระทำความผิดไม่ต้องรับโทษ ถ้าศาลอนุญาตให้สมรสใน ระหว่างที่ผู้กระทำความผิดกำลังรับโทษในความผิดนั้นอยู่ ให้ศาลปล่อย ผู้กระทำความผิดนั้นไป

หมายเหตุ โดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530

มาตรา 277 ทวิ ถ้าการกระทำความผิดตาม **มาตรา 276** วรรคแรกหรือ **มาตรา 277** วรรคแรกหรือวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

(1) รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้า ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอด ชีวิต

(2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือ จำคุกตลอดชีวิต

หมายเหตุ โดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530

มาตรา 277 ตรี ถ้าการกระทำความผิดตาม **มาตรา 276** วรรค สอง หรือ **มาตรา 277** วรรคสามเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

(1) รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือ จำคุกตลอดชีวิต

(2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต

หมายเหตุ โดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530

คำพิพากษาเลขฎีกาที่ 3718/2547 ที่ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความว่า วันเกิดเหตุจำเลยชน ผู้เสียหายที่ 2 กับ ส. ไปเที่ยวที่อำเภอนางรองแต่กลับพาไปอำเภอโนนดินแดงนั้น ปรากฏว่า ผู้เสียหายที่ 2 เคยให้การต่อพนักงานสอบสวนตามบันทึกคำให้การว่าวันเกิดเหตุจำเลยชนผู้เสียหายที่ 2 ไปเที่ยวที่อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้เสียหายที่ 2 ตกลงไปและได้ชวน ส. ไปเป็นเพื่อนด้วย ได้ไปเที่ยวที่เขื่อนลำนางรองจนถึงเวลาประมาณ 21 นาฬิกา จำเลยชนไปเที่ยวต่อที่บ้านเพื่อนจำเลย หลังจากนั้นก็ชวนกลับ แต่ผู้เสียหายที่ 2 ไม่กล้ากลับบ้านเนื่องจากเป็นเวลาค่ำมืดแล้ว กลัวบิดามารดาจะตำหนิ ซึ่งเจือสมกับทางนำสืบของจำเลยที่ว่า จำเลยผู้เสียหายที่ 2 และ ส. ได้ไปเที่ยวเขื่อนลำนางรองด้วยกันแล้วผู้เสียหายที่ 2 ไม่ยอมกลับบ้าน ประกอบกับผู้เสียหายที่ 2 ให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวนหลังวันเกิดเหตุเพียง 3 วัน จึงเชื่อว่าการไปตามความเป็นจริง ทำให้เห็นได้ว่าจำเลยมิได้ใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหายที่ 2 ไปเที่ยวแต่ประการใด หากแต่เป็นความยินยอมพร้อมใจ

ที่จะไปเกี่ยวกับจำเลย และ ศ. ตามประสาวัยรุ่นนั้ แม้ต่อมาจะปรากฏว่าจำเลยได้กระทำชำเรา ผู้เสียหาย ก็เป็นเรื่องเกิดขึ้นภายหลังโดยไม่ปรากฏว่าจำเลยวางแผนมาแต่แรก จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานพาหญิงไปเพื่อการอนาจารโดยใช้อุบายหลอกลวงตาม ป.อ. มาตรา 284 วรรคแรก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2269/2544 จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี โดยผู้เสียหายยินยอมข่มเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 277 วรรคหนึ่ง แต่ในวรรคท้ายบัญญัติว่า ความผิดดังกล่าวถ้าเป็นการกระทำที่ชายกระทำกับเด็กหญิงอายุกว่า 13 ปี แต่ยังไม่เกิน 15 ปี โดยเด็กหญิงนั้นยินยอมและภายหลังศาลอนุญาตให้ชายและเด็กหญิงสมรสกัน ผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษ มีความหมายว่าในกรณีที่ชายและเด็กหญิงมีอายุไม่ครบ 17 ปีบริบูรณ์ยังไม่อาจที่จะสมรสกันได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1448 หากจะสมรสกันอันจะทำให้ชายไม่ต้องรับโทษ ต้องมีคำสั่งของศาลอนุญาตให้ทำการสมรส ฉะนั้น เมื่อขณะที่จำเลยและผู้เสียหายจดทะเบียนสมรสตามกฎหมายอิสลามแล้ว ย่อมเป็นสามีภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่ต้องรับโทษอีกต่อไป

มาตรา 278 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดย ชู้เชิญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกิน สองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หมายเหตุ แก้ไขโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530

มาตรา 279 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก ผู้กระทำได้กระทำโดย ชู้เชิญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ใน ภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตน เป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกิน สามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หมายเหตุ แก้ไขโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530

มาตรา 280 ถ้าการกระทำความผิดตาม มาตรา 278 หรือ มาตรา 279 เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ (1) รั้บอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปี ถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่

หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต

2. ด้านสังคมวิทยา

การที่เด็กและเยาวชนทำผิดนั้น สังคมถือว่าเป็นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเท่านั้น ไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรม ทั้งนี้เพราะอาจกระทำไปโดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความตึกกะนอง ประมาท หรือถูกชักจูง ซึ่งบุคคลต่างๆ ยินดีที่จะให้ความช่วยเหลือเพื่อกลับตัวเป็นพลเมืองที่ดีต่อไป

Anomie is a breakdown in culture unity that results from a lack of clear social norms.
(นวลจันทร์, 2548)

Anomie หรือสังคมที่ไร้ระเบียบ เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางความคิด และความเชื่อที่แตกต่างและขัดแย้งกัน สังคมจึงเริ่มเปลี่ยนเป็นสังคมที่ไร้ซึ่งระเบียบ สมาชิกในสังคมต่างก็ไม่ประพฤติตามกฎ ระเบียบทางสังคม ความแตกต่างทางด้านความคิด ความเชื่อ ไม่ว่าจะเป็นในด้าน ศีลธรรม หรือศาสนา ก็ไม่สามารถจะเข้ามาควบคุมสังคมได้

เมื่อสังคมไร้ระเบียบ นักสังคมวิทยาอธิบายถึงสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนว่ามาจากการที่เด็กและเยาวชนนั้นได้รับแบบอย่างความประพฤติที่ไม่ดี จากบุคคลที่อยู่รอบข้าง เด็กและเยาวชนยังขาดความหนักแน่นทางจิตใจ จึงอาจถูกครอบงำ ชักจูงได้ง่าย ทำให้พฤติกรรมเด็กและเยาวชนประพฤติผิดไปจากบรรทัดฐานของสังคมและกลายเป็นการกระทำ ความผิดต่อกฎหมายในที่สุด

ความเสื่อมโทรมของสังคม ทั้งทางวัฒนธรรมและศีลธรรม มีผลทำให้จิตใจของบุคคลเสื่อมโทรมตามลงไปด้วย โดยจะคิดถึงส่วนรวมน้อยลง เห็นแก่ตัวมากขึ้น ซึ่งเกิดมาจากการรับอารยธรรมตะวันตกโดยมิได้แยกแยะ โดยเฉพาะวัยรุ่น เช่น เกิดการสำส่อนทางเพศตามสถานที่ต่างๆ จังหะเดินราที่เร่งเร็ว หรือมักจะมีการเสียดสีอวยวะถูกเนื้อต้องตัวกัน เป็นการปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศได้ง่าย ทั้งนี้หากอารมณ์ทางเพศสะสมมากขึ้นเรื่อยๆ ก็จำเป็นต้องหาทางระบายในลักษณะต่างๆ ซึ่งก็รวมไปถึงการก่ออาชญากรรมทางเพศ

จากการวิเคราะห์สภาพสังคม สิ่งแวดล้อมที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กใน
ปัจจุบันน่าจะมาจาก

1. สื่อ เนื่องจากความเจริญทางวัตถุนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็วมากสิ่งล่อใจทางวัตถุนั้น
มองเห็นได้ชัดเจน มีมากมายมองเห็นได้ทั่วไป มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์กันมาก จึงดึงดูดใจมาก
ความเจริญทางจิตใจนั้นวัดกันได้ยาก มองเห็นไม่ชัดเจน จึงขาดแรงดึงดูดใจคนมาสนใจ จึงเป็น
สาเหตุให้บิดา มารดาในปัจจุบันขาดการอบรมเลี้ยงดูบุตรอย่างใกล้ชิด เลี้ยงดูบุตรหลานให้อยู่กับ
ความเจริญเติบโตทางวัตถุ ได้รับการเรียนรู้จากสื่อ ที่ผิดๆ เช่นการเที่ยวสถานบันเทิง การดูสื่อลามก
ต่างๆ เนื่องจากการเจริญเติบโตมาอย่างขาดความอบอุ่นของเด็กจำนวนมากนี้เอง ทำให้เด็กพยายาม
หาที่พึ่งทางใจต่างๆ เช่น การมีแฟน การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ดังนั้นสื่อจึงเปรียบเสมือน
กระจกที่คอยสะท้อนสิ่งต่างๆ ในสังคม รวมทั้งมีอิทธิพลสามารถชี้นำและชักจูงให้เด็กทำตาม ถ้าสื่อ
สะท้อนออกมาในแนวทางที่ดี เด็กก็จะทำสิ่งที่ดี แต่ในทางกลับกันถ้าสื่อเหล่านั้นสะท้อนสิ่งไม่ดี
ขาดความรับผิดชอบต่อผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ย่อมหมายถึงว่าสื่อได้สร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับสังคม
และพ่อแม่ผู้ปกครองต้องใช้เวลาในการดูแล แนะนำเด็กจากสื่อจากโฆษณา นักโฆษณาก็ต้องมี
จิตสำนึกที่ดีต่อสังคมด้วย

2. ประเพณีและวัฒนธรรม ในสังคมไทยปัจจุบัน ประเพณีและวัฒนธรรมความเป็นอยู่ได้
เปลี่ยนแปลงไปเป็น อย่างมาก วิถีชีวิตในสังคมไทยสมัยก่อนจะได้รับการดูแล อบรมสั่งสอนจาก
ผู้ใหญ่อย่างใกล้ชิด เนื่องจากมีลักษณะครอบครัวเป็นครอบครัวใหญ่ มีญาติพี่น้องอยู่กันอย่างอบอุ่น
มีพ่อแม่ที่ไม่เกิดเหตุการณ์อย่างร้าย ครอบครัวมีปัญหา ถึงจะพบแต่ก็มีส่วนน้อย แต่เนื่องจากใน
ปัจจุบัน ครอบครัวมีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น เมื่อพ่อแม่มีปัญหา อย่างร้ายกัน ก็ส่งผล
กระทบต่อเด็ก เด็กไม่สามารถจะไปพึ่งใครได้ นอกจากสังคมใกล้ชิดตัว เช่น การคบเพื่อนไม่ดี
สภาพแวดล้อมแถวบ้านอาจเป็นแหล่งชุมชนแออัด ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีความเสี่ยงที่จะชักนำไปในทางที่
ผิดได้อย่างมาก

3. ความเชื่อและค่านิยม ในปัจจุบันเด็กไทยรับเอาความเชื่อและค่านิยมจากสังคมตะวันตก

ตกเป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน ซึ่งเด็กได้รับคำแนะนำอย่างไม่ถูกต้อง เพราะในสังคมตะวันตกเด็กมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เช้าหอพักอยู่ด้วยกัน แต่นั่นก็หมายความว่า เจ้าหน้าที่สามารถทำงาน รับผิดชอบตัวเองกันมาตั้งแต่อายุ 16 ปี ในขณะที่เด็กและเยาวชนในประเทศไทย งานก็ไม่ทำจนกว่าจะเรียนจบ ถึงจบแล้วยังอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ไม่ได้เรียนรู้การพึ่งตัวเองอย่างแท้จริงดังเช่นในสังคมตะวันตก

จากเหตุผลต่างๆ เหล่านี้ ทำให้ความเจริญทางวัตถุก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ทางด้านจิตใจนั้นกลับถอยหลังไปอย่างรวดเร็ว จะเรียกได้ว่าไม่สนใจเรื่องของจิตใจเลย ไม่สนใจเรื่องของศีลธรรมแม้กระทั่งศีลธรรมขั้นพื้นฐาน ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้วัตถุมากที่สุด แม้ว่าจะทำให้คนอื่น ๆ และสังคม รวมถึงประเทศชาติต้องเสียหายอย่างไรก็ตาม ปัญหาทางสังคมต่างๆ จึงตามมาอย่างมากมาย และทับถมกันจนยากที่จะแก้ไข จากการที่คนจำนวนมากตั้งหน้าตั้งตาแสวงหาวัตถุจนไม่มีเวลาให้กับครอบครัว ทำให้ต้องเลี้ยงดูคนในครอบครัวด้วยเงิน แทนที่จะเป็นความรัก ความเข้าใจ ความอบอุ่น กำลังใจ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ดังนั้น ปัญหาในครอบครัวจึงตามมา ถ้าหนักมากก็ถึงขั้นหย่าร้าง หรือฆ่ากันตายก็ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลกระทบโดยตรงต่อเด็กและเยาวชน เมื่อเด็กขาดความอบอุ่นจากพ่อแม่ จึงต้องหาความอบอุ่นจากที่อื่นมาทดแทน ซึ่งก็คงหนีไม่พ้นเพื่อน ๆ และถ้าโชคร้ายคบเพื่อนที่ไม่ดี ก็มักจะชักจูงกันไปหาความสุขที่ฉาบฉวย หาได้ง่าย ก็คือเหล้า บุหรี่ และยาเสพติดต่างๆ นั่นเอง และเนื่องจากการเจริญเติบโตมาอย่างขาดความอบอุ่นของเด็กจำนวนมากนี้เอง ทำให้เด็กพยายามหาที่พึ่งทางใจต่างๆ และเนื่องจากการชอบแสวงหาความสุขแบบฉาบฉวย ประกอบกับการทุ่มเทให้กับสิ่งที่คิดว่าเป็นที่พึ่งทางใจอย่างหมดตัวหมดหัวใจนี้เอง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันควรจึงตามมา ไม่ว่าจะด้วยความยินยอมพร้อมใจ หรือขัดอีกฝ่ายไม่ได้ก็ตาม (รวมทั้งกรณีที่มีเงินน้อย แต่พยายามแสวงหาความสุขจากวัตถุให้ได้มากๆ จนถึงกับยอมเอาร่างกายแลกกับเงินด้วย) ปัญหาการตั้งท้องโดยไม่พร้อม การทำแท้ง การคลอดลูกแล้วทิ้ง อันทำให้เกิดปัญหาเด็กเร่ร่อน ปัญหาเรื่องโรคเอดส์ ฯลฯ จึงเกิดขึ้นอย่างมากมาย

3. ด้านจิตวิทยา

นักจิตวิทยาอธิบายสาเหตุของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเอาไว้หลายทฤษฎี กล่าวคือ บางทฤษฎีเห็นว่า การกระทำความผิดนั้นอาจเกิดจากความผิดปกติของร่างกายหรือทางจิต หรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอื่นๆ ซึ่งอาจมีมาตั้งแต่กำเนิดหรือเกิดขึ้นภายหลังความเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุ ซึ่งสาเหตุดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะผลักดันให้อารมณ์ของบุคคลแปรปรวน ยิ่งเป็นเด็กหรือ

เยาวชน ก็อาจจะทำให้เกิดการขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และมีพฤติกรรมที่เป็นปฏิกิริยาต่อสังคมและคนรอบข้างและกระทำความผิดได้ง่าย ซึ่งอาจเป็นการกระทำที่รุนแรง วิธีการที่ใช้ศึกษาในทางจิตวิทยาสังคมจะเน้นเกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่าเป็นเหตุการณ์ภายในที่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของแต่ละบุคคลในสังคม

สิ่งจำเป็นสำหรับการเจริญเติบโตและการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์นั้น แบ่งได้เป็น 2 พวกใหญ่ๆ คือ สิ่งจำเป็นสำหรับร่างกาย เช่น อาหาร อากาศสำหรับหายใจ อุณหภูมิที่เหมาะสม เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย การรักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย เป็นต้น นอกจากนี้แล้วมนุษย์ยังมีสิ่งจำเป็น สำหรับจิตใจ ที่จะทำให้นุษย์นั้นอยู่อย่างปกติสุข สามารถเป็นคนที่มีความประพฤติดี คือ สามารถประกอบการทำงานให้เป็นประโยชน์กับตนเอง ครอบครัว และสังคม ถ้าเด็กได้รับแต่สิ่งจำเป็นสำหรับร่างกายอย่างครบบริบูรณ์ แต่ขาดสิ่งจำเป็นสำหรับจิตใจ เราก็อาจได้เด็กที่รูปร่างแข็งแรง สูงใหญ่ตามเกณฑ์มาตรฐานทุกประการ แต่อาจมีท่าทางไม่เป็นสุข หงอยเหงา ไม่ร่าเริงแจ่มใส เชื่องซึม หรือมีพฤติกรรมก้าวร้าว ชอบทำลาย หรือไม่สามารถรับผิชอบได้ตามวัย เช่น ไม่สามารถ เรียนหนังสือได้ และเมื่อมีปัญหาขึ้นมากๆ ก็อาจนำเด็กไปสู่การกระทำผิด พฤติกรรมเบี่ยงเบนในรูปแบบต่างๆ เช่น อกายมุข ลักทรัพย์ หรืออาชญากร ดังนั้นพ่อแม่ ผู้ปกครอง ผู้เลี้ยงดูเด็ก ควรจะต้องศึกษาเกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตรหลาน เช่น เรียนรู้ว่าเด็กอายุเท่าใดมีลักษณะนิสัยตามธรรมชาติอย่างไร และเด็กต้องการตอบสนองต่อความต้องการทางจิตใจอย่างไรถึงจะเหมาะสมเพื่อทำสุขภาพจิตดีควบคู่ กับการมีสุขภาพกายดี

นวลจันทร์ (2540 : 36) บิดามารดาเป็นบุคคลสำคัญที่ปลูกฝังคุณธรรม ศีลธรรมให้แก่ลูกมากที่สุด เพราะมีเวลาอยู่ใกล้ชิดโอกาสที่จะถ่ายทอดอบรมสั่งสอนมีความถี่มากครั้งยกตัวอย่างเช่น บิดามารดาจะถ่ายทอดโดยตรงหรือการสอดแทรกในหลายโอกาส ลูกอาจรับไปโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ได้ เช่น คุณธรรมความคิดในเรื่องการไม่ทำร้ายคนอื่น ไม่เอาเปรียบคนอื่น ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความสุจริต และการไม่เอาของคนอื่น การอบรมสั่งสอนอาจเป็นการสอดแทรกกับเหตุการณ์ที่ประสบ หรือการปฏิบัติให้ดูเป็นแบบอย่างให้เห็นจริงโดยอธิบายถึงผลจากการกระทำ ความคิดที่ถูกต้องอันควรยึดถือเป็นจุดยืนในการปฏิบัติ การมองข้ามประโยชน์ของตนเองโดยนึกถึงประโยชน์ของส่วนรวม คนๆ นั้นก็จะหลีกเลี่ยงเป็นอาชญากรได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสามารถแยกสาเหตุลักษณะพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนจากแนวคิดทางจิตวิทยาได้ ดังนี้

1. พื้นฐานการแสดงพฤติกรรมที่เกิดจากครอบครัว ครอบครัวนับว่าเป็นสถาบันสังคมที่สำคัญที่สุด เพราะชีวิตคนเราทุกคนนับตั้งแต่เกิดมาจนโตได้เริ่มต้นขึ้นที่ครอบครัว นวลจันทร์ (2540) “ครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญอย่างยิ่งในการสร้างคน ไม่ว่าประเทศหรือสังคมใดต่างก็ยอมรับว่าครอบครัวเป็นแหล่งที่สร้างคนหล่อหลอมคนให้มีคุณภาพในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่ง ของสังคม คนแต่ละคนจะมีบุคลิกทั้งการกระทำ ความคิด อารมณ์ ภาวะจิตใจ ตลอดจนลักษณะนิสัย อย่างไรย่อมได้รับอิทธิพลมาจากครอบครัวทั้งสิ้น”

2. พื้นฐานการแสดงพฤติกรรมที่เกิดจากสังคม ได้แก่ อิทธิพลทางวัฒนธรรม ซึ่งเกิดขึ้นจากการยอมรับของกลุ่มบุคคลในสังคมหนึ่งๆ และมีผลตกทอดไปถึงบุคคลรุ่นหลัง วัฒนธรรมเหล่านี้จะวางให้บุคคลในชุมชนหรือสังคมนั้นปฏิบัติตามทั้งในเรื่องการแต่งกาย ภาษาที่ใช้พูดหรือเขียน ที่อยู่อาศัย ความเป็นอยู่ ฯลฯ

3. การรับรู้ของบุคคลอื่นๆ คือในขณะที่บุคคลอื่นเป็นผู้มาเราให้เรากระทำพฤติกรรม เราควรที่จะต้องคำนึงถึงวิธีการซึ่งเรารับรู้เกี่ยวกับบุคคลนั้น การดึงดูดหรือการเกี่ยวข้องซึ่งกันและกันนี้จะชี้ให้เห็นว่าความสำเร็จที่มีต่อกลุ่มซึ่งทุกคนจะพบนั้นมีจำนวนมากเพียงใด และความเกี่ยวพันระหว่างสมาชิกในกลุ่มอาจก่อให้เกิดผลเกี่ยวโยงกันในกลุ่ม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละบุคคลจะรับรู้ซึ่งกันและกันอย่างไร เพราะมนุษย์มีแนวโน้มที่จะมองหรือยอมรับคนที่อยู่ใกล้กันตลอดเวลา

4. อิทธิพลของผู้รับรู้ที่มีต่อการรับรู้บุคคลอื่น เมื่อไรก็ตามที่มีสิ่งเร้ามากระตุ้น ไม่ปรากฏให้เห็นชัดเจน ผู้รับรู้มักจะเพิ่มเติมความรู้สึบบางอย่างซึ่งตนรู้สึกในขณะนั้นเข้าไป และการใส่ความรู้สึกเข้าไปนี้ ถ้าเป็นการรับรู้ในเรื่องอุปนิสัยทางสังคมของบุคคลอื่น ผู้รับรู้มักจะอาศัยการพิจารณาประกอบ ซึ่งอาจกลายเป็นสิ่งที่มีอำนาจเหนือการรับรู้ในเรื่องอื่นๆ หรือเกี่ยวกับบุคคลอื่นที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับผู้ที่ถูกรับรู้นั้น เช่น เด็กเลือกการรับรู้จากพฤติกรรมของพ่อแม่ หรือสภาพแวดล้อม

5. ทักษะคิด ความคิดเห็นและการเปลี่ยนแปลง ทั้งทักษะคิด ความลำเอียง หรือความชอบทางสังคม ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของแรงผลักดันทางสังคมซึ่งบางครั้งก่อให้เกิดความขัดแย้งในใจหรือความครุ่นทางอารมณ์ขึ้น ทักษะคิดจะเป็นการชี้ให้เห็นชัด เป็นความชอบพอและจะเป็นส่วนหนึ่งของความรู้สึกที่เป็นจิตใต้สำนึก

6. สื่อ และการโฆษณาชวนเชื่อ เป็นวิธีการที่จะพยายามเชิญชวนให้ผู้อื่นมีความเห็นด้วย หรือยอมรับความคิดเห็น ความเชื่อถือ คุณค่าต่างๆ ทศนคติตามผู้ที่ต้องการโฆษณาชวนเชื่อ เนื่องจากเป็นรูปแบบหนึ่งของการจูงใจ และการเลียนแบบ

7. สาเหตุที่เกิดจากตัวของเด็กและเยาวชนเอง เช่นความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ หรือเกิดจากพันธุกรรมของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นเหตุทำให้เด็กนั้นมีความรู้สึกถึงความไม่ทัดเทียมกันกับเด็กในวัยเดียวกัน โดยอาจเป็นเหตุให้เด็กและเยาวชนต้องมีการเลียนแบบ หรือต้องการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่สามารถเป็นที่ยอมรับต่อเพื่อนๆ ในวัยเดียวกันได้ แม้ว่าการกระทำบางอย่างอาจเป็นการกระทำที่ผิดต่อกฎหมาย หรือศีลธรรม แต่ก็จะทำให้เป็นที่ยอมรับในหมู่เพื่อน หรือสังคม

ดังนั้น จิตวิทยาคือการให้ความสนใจศึกษาปรากฏการณ์ของอิทธิพลทางสังคม ซึ่งการกระทำโดยคนหนึ่ง หรือกลุ่มคน สภาพสังคม เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือความคิดหรือความรู้สึกของคนอื่นที่อาจแสดงออกได้ในหลายรูปแบบ

จากสาเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่าไม่ว่าเด็กและเยาวชนทุกคนไม่ว่าจะเกิดมาในครอบครัว สังคมแบบใดก็ตามในบางครั้งบางคราวก็ยังมีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมเกิดขึ้นได้ ซึ่งผู้ใหญ่จำเป็นต้องมีวิธีการที่จะแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และให้เด็กเรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสมและสามารถควบคุมตัวเอง ให้มีความประพฤติที่สังคมยอมรับได้โดยไม่ต้องอาศัยผู้ใหญ่คอยควบคุม ไม่ว่าจะเป็นการใช้เหตุผลทุกอย่างที่ตรงไปตรงมา การให้เด็กสามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึก หรือการให้รางวัลกับเด็กเมื่อกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง และการเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับพวกเขา

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

จากที่ได้ศึกษาทฤษฎีและแนวคิดของนักวิชาการที่ได้ศึกษาค้นคว้าได้อธิบายถึงสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ดังต่อไปนี้

Psychological Theories (Sigmund Freud) ความก้าวร้าวกับความรุนแรงเป็นสัญชาตญาณ (ดิบ) ของคน ความรุนแรงเป็นการตอบโต้ถ้าขัดต่อหลักการแสวงหาความสุข ถ้าไม่ได้หรือถูกขัดใจเรื่องความสุข ปฏิกริยาโต้ตอบจะเป็นความรุนแรง

Freudian Theory of Personality (Sigmund Freud) โครงสร้างของบุคลิกภาพประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

ID หมายถึง ส่วนหนึ่งของจิตใต้สำนึกเป็นรากเหง้าของการทำตามอำเภอใจ เป็นศูนย์พลังที่มุ่งแสวงหาความพึงพอใจในลักษณะที่ต้องการความสุข สนุกสนานชั่วแฉะ (Immediate Gratification) เด็กวัยรุนจะมีพลังนี้มาก จัดอยู่ในส่วนของจิตใต้สำนึก (Subconscious)

EGO หมายถึง อัตตา หรือความถือตนเป็นที่ตั้ง เป็นส่วนที่สามารถเตือนถึงความเป็นจริง (Reality Principle) ซึ่งพยายามบอกให้ ID แสวงหาแหล่งของความพึงพอใจ และหลีกเลี่ยง ความเจ็บปวดซึ่งมีอยู่ในสภาพแวดล้อม EGO ไม่ได้มีมาแต่กำเนิด แต่จะได้รับการพัฒนาในภายหลัง การพัฒนาของ EGO นั้นมีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป จนในที่สุดสามารถทำหน้าที่ควบคุม ID ได้

SUPER EGO หมายถึง ส่วนของจิตที่อยู่เหนืออัตตา เป็นหลักการลงโทษ และประเมินผล การกระทำหรือความประพฤติว่าผิดศีลธรรมหรือไม่ผิด SUPER EGO เปรียบเสมือนพ่อแม่ที่คอย ควบคุมพฤติกรรมของลูกที่จะออกนอกกลุ่มนอกทางให้กลับมาประพฤติอยู่ในศีลธรรมหรือ กฎระเบียบอันดีของสังคม

จากทฤษฎีนี้ ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า อิด (ID) เป็นลักษณะของสัญชาตญาณที่ฝังลึก เป็น แรงขับทางร่างกายที่กำกับบุคคลให้กระทำการต่าง ๆ ซึ่งติดตัวมาตั้งแต่เกิด และเป็นตัวกระตุ้นที่ ก่อนข้างรุนแรง อันเกิดจากภาวะของจิตไร้สำนึกเปรียบได้กับกิเลส ตัณหา หรือ โลภ ที่ยังไม่ได้รับ การตอบสนอง ซึ่งองค์ประกอบนี้จะช่วยให้เด็กรู้จักตัวเองภายหลังการเกิด และถือว่าเป็นจุดเริ่มต้น ของจิตใต้สำนึกที่มีต่อสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบๆ ตัว อิดจึงเป็นแรงกระตุ้นดิ้นรนขวนขวายที่จะ ประพฤติปฏิบัติ ไปตามหลักที่เรียกว่า “หลักแห่งความพอใจ” (pleasure principle) เพื่อแสวงหา ความพึงพอใจในทันที ซึ่งจะชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างตนเองกับสิ่งแวดล้อม และนำไปสู่การ แสดงออกของพฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการของตนเอง

อีโก (Ego) คือ จิตที่รู้สำนึก ที่ก่อตัวและพัฒนาขึ้นมาเมื่อเด็กเจริญเติบโต เป็นส่วนที่ เกี่ยวข้องกับการรับรู้ และความรู้สึกนึกคิด จากการเรียนรู้และประสบการณ์ที่สั่งสม เมื่อผ่านการเรียนรู้ ถึงความแตกต่างระหว่างตนเองกับสิ่งแวดล้อม ego จะเป็นเครื่องมือที่สำคัญของ id ที่นำมาใช้เพื่อ แสวงหาความต้องการ ในระยะนี้จะเห็นได้จากลักษณะของเด็กที่มีความต้องการสิ่งใดก็จะพยายามให้

ได้มาซึ่งสิ่งเหล่านั้นทันทีโดยการข่มขู่ แข่งชิง เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ ดังนั้น ถ้าในระแวกเวลานี้เด็ก ยังไม่ได้รับการขัดเกลา การอบรมสั่งสอนจากผู้ปกครอง ก็จะส่งผลให้เด็กขาดความรู้สึกความ รับผิดชอบชั่วดี เกิดความขัดแย้งที่เป็นข้อขัดแย้งระหว่างสภาพข้อเท็จจริงของสังคม อันจะนำไปสู่ การกระทำความผิดของเด็กได้

ซูเปอร์อีโก (Superego) หมายถึง องค์ประกอบส่วนที่สามของบุคลิกภาพเป็นส่วนของ จิตที่เปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของศีลธรรมจรรยา และระเบียบประเพณีของสังคม หรือเป็นมโน ธรรมที่อยู่ในจิตของแต่ละบุคคล อันเกิดจากการเลี้ยงดูอบรมของครอบครัวและสังคม หรืออาจ กล่าวได้ว่าเป็นเครื่องมือเพื่อรับสภาพความต้องการของสังคม super ego จะทำให้ ego ยอมรับ กฎเกณฑ์ทางสังคมอย่างไม่มีเงื่อนไขในการตอบสนองของ ego ต่อสภาพแวดล้อม

ส่วนประกอบของบุคลิกภาพทั้งสามส่วนนี้ เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของมนุษย์ ในบุคคล ปกติส่วนประกอบทั้งสามจะมีความสัมพันธ์กันอย่างสมดุล การขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นต้นว่า ego ไม่ สามารถรับหรือพัฒนาให้เข้ากับ super ego และพฤติกรรมของ id ไม่สามารถควบคุมหรือถูก ควบคุมมากจนเกินไป อาจจะเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดการกระทำผิดได้

บุคลิกภาพของผู้กระทำความผิด (Criminal Personality)

บุคลิกภาพ คือ ลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมของบุคคลหนึ่งที่แสดงออกซ้ำๆ เพื่อตอบสนอง และปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อม บุคลิกภาพสามารถสังเกตได้จากการแสดงออกหลายด้านของบุคคลนั้น เช่น ความสามารถ ลักษณะเด่น ค่านิยม ทักษะคิด ค่านิยมเกี่ยวกับตน และความประพฤติ เป็นต้น การ แสดงออกเหล่านี้คือสิ่งที่สะท้อนออกมาจากจิตใจนั่นเอง ดังนั้นเราจึงต้องศึกษาบุคลิกภาพของ ผู้กระทำความผิดเพื่อนำมาวิเคราะห์ถึงสาเหตุปัจจัยที่นำไปสู่การกระทำผิดในเด็กและเยาวชน

นวลจันทร์ พิศนชัยกุล (2540) กล่าวว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน หมายถึง การ กระทำที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบ ค่านิยม วัฒนธรรม และจารีตของสังคมนั้นๆ ที่สำคัญให้หมายรวมถึง การกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่นๆ ที่มีโทษทางอาญา ซึ่งทั้งสองประเด็นนี้เป็น สาเหตุที่ทำให้การกระทำผิดมีผลกระทบต่อสังคมหรือบุคคลอื่นๆ จึงสรุปได้ว่าการกระทำผิดของเด็ก และเยาวชน มีความหมายกว้างแตกต่างกับ การฝ่าฝืนกฎหมายซึ่งเป็นอาชญากรโดยทั่วไปที่กระทำ ผิดกฎหมายอาญาเท่านั้น กล่าวได้ว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีขอบเขตกว้างขวาง ซึ่งตรง กับความหมายที่ว่า “Juvenile delinquency”

นวนจันทร์ (2540: 68 – 72) บุคลิกภาพเป็นเรื่องสำคัญและมีสาระขอบเขตกว้างขวาง และมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิด และได้แยกบุคลิกภาพไว้ดังต่อไปนี้

1. ไม่มีการศึกษา คนที่กระทำความผิดส่วนมากจะเรียนหนังสือน้อย บางครั้งออกกลางคัน หรือบางคนไม่ได้เรียนเลย สถิติปัญญาจึงค่อนข้างต่ำหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ตกเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดได้ง่าย

2. บิดามารดาขาดการศึกษา ส่วนมากจะมีการศึกษาค่ำ และถ้าพิจารณาต่อไปมารดา มีการศึกษาค่ำกว่าบิดา เมื่อบิดามารดาที่มีการศึกษาค่ำจึงไม่สามารถอบรมสั่งสอน การพูด การปฏิบัติ ให้ลูกเห็นทางที่ถูกที่ควรจึงทำได้ยาก ที่สำคัญคือเมื่อตัวเองค่อยการศึกษาจึงไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาด้วย

3. ครอบครัวมีปัญหา ครอบครัวของผู้กระทำความผิดมักจะมีชีวิตทางบ้านที่ไม่ราบรื่น เรียบร้อย กล่าวคือ บางกลุ่มขาดบิดา หรือมารดา เนื่องจากมีการหย่าร้าง หรือตายจากไป ชีวิตในวัยเด็กจึงต้องอาศัยอยู่กับญาติหรือคนอื่นและบางคนไปอาศัยอยู่กับพระที่วัด ชีวิตแรกเริ่มในวัยเด็กของคนกลุ่มนี้จึงไม่ได้รับความรัก ความอบอุ่นเท่าที่ควร ฉะนั้นชีวิตเบื้องต้นเป็นอย่างไร ย่อมเป็นรากฐานของบุคลิกภาพในวัยผู้ใหญ่ ซึ่งตรงกับทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Frund) และอีริกสัน (Erickson) ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งในเรื่องของครอบครัวมีปัญหาแล้วยังมีปัญหาสำคัญอีกเกี่ยวกับความกดดันต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัว เช่น บิดามารดาขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันเสมอ ลูกไม่ปรองดองรักใคร่กัน บิดามารดาบุคลิกภาพไม่ดี กล่าวคือ ไม่ใช้ความยุติธรรมแก่ลูก สุขภาพจิตไม่ดี ใช้อารมณ์ไม่ใช้เหตุผล ในการสั่งสอนบิดามารดาปฏิบัติตัวไม่เหมาะสมใช้วิธีลงโทษที่รุนแรง มีการดุด่าด้วยคำพูดหยาบคายและรุนแรงเกินไป บางครั้งอาจถือเป็นการตราหน้า บรรยายาสดังกล่าวทำให้เพิ่มความกดดัน อึดอัด และเกิดความทุกข์ไม่สบายใจ ลูกก็จะหาทางออกจากบ้าน ห้างเหินบิดามารดา เข้าไปใกล้ชิดเพื่อนและในที่สุดก็จะกระทำความผิดได้ง่าย

4. ฐานะเศรษฐกิจ ยากจน รายได้ต่ำ หรือว่างงานไม่มีรายได้ บิดามารดาประกอบอาชีพ และมีรายได้ต่ำ ส่วนมากจะมีอาชีพเกษตรกร ซึ่งก็มีรายได้ที่ต่ำ ไม่แน่นอน ฐานะจึงค่อนข้างฝืดเคือง และขาดแคลน

5. บุคลิกภาพของผู้กระทำความผิดที่เห็นได้จากการพิจารณาอีกประการหนึ่งคือ ผู้กระทำความผิดมีความเฉยเมย ไม่สนใจต่อสิ่งรอบตัว คนรอบข้างแม้แต่คนใกล้ชิด คือบิดามารดาก็ไม่ใส่ใจ เช่น วันเกิดบิดามารดา อายุ และบ้านเลขที่ที่อยู่ปัจจุบัน ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่สนใจสังคมและบุคคลอื่นเลย มุ่งมองที่ตัวเองเท่านั้น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า มีความเห็นแก่ตัวมากจนไม่มองไปถึงคนอื่นเลย

6. การใช้กลไกการป้องกันตนเอง (Defense-Mechanism) ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า ไม่เคยมีความวิตกกังวล ไม่สบายใจ การใช้กลไกการป้องกันตนเอง หมายถึง การที่คนเราหาทางออกเมื่อมีความกังวล มีความคับข้องใจ หรือความขัดแย้งขึ้นภายในใจ จิตใจของเราจะสร้างทางออกโดยอัตโนมัติขึ้นมาเอง เพื่อช่วยให้ลดความวิตกกังวลนั้น ๆ ลงไป คนที่กระทำความผิดจะใช้กลไกการป้องกันตัวเอง เช่น Projection (การโยนความผิดไปให้คนอื่น) เช่น กรณีทะเลาะวิวาทต่อสู้กันทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุได้รับอันตราย ก็จะโยนความผิดไปที่คู่กรณีว่าอีกฝ่ายหนึ่งหาเรื่องใช้คำพูดขู่ข่มให้เกิดโทสะจนเกิดการทะเลาะวิวาทกันขึ้น การใช้กลไกการป้องกันตนเองอีกอย่างหนึ่งคือ Denial (การปฏิเสธ) ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงตัวเองเป็นผู้กระทำความผิด แต่เพื่อลดความวิตกกังวลไม่ให้ตนเองเป็นทุกข์จึงปฏิเสธปัดความรับผิดชอบให้พ้นตัว ยกตัวอย่างเราอาจได้ยินได้ฟังคนที่กระทำความผิดพูดปฏิเสธว่า “เขาหาว่าผม” หรือพนักงานสอบสวนซักข้อหาให้เช่นนี้ เป็นต้น

7. Self – Concept of Worthlessness ผู้ที่กระทำความผิดมักจะคิดว่าตนเองไม่มีคุณค่า ไม่มีศักดิ์ศรี ไม่มีความสำคัญในตัวเอง ตัวเขาไม่สามารถทำประโยชน์ได้เลย คำด้อย ความด้อยโอกาส ชีวิตของแต่ละคนแตกต่างกันมีให้เห็นชัดเจน ตั้งแต่เกิดนั่นคือสถานภาพของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจ โอกาสความสมบูรณ์เพียบพร้อมจึงต่างกัน คนบางคนเกิดมาบิดามารดายังไม่สามารถให้สิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตได้ บุคลิกภาพที่มีความคิดต่อตัวเองว่าตนไม่มีคุณค่านี้เป็นที่มาให้คนกระทำความผิดได้เสมอ เพราะเมื่อคิดว่าตัวเองไม่มีคุณค่าแล้ว คนคนนั้นก็ตัดสินใจกระทำความผิดได้ง่าย

8. อารมณ์และจิตใจมีความแปรปรวน (Emotional Immaturity) คนที่กระทำความผิดจะมีจิตใจวู่วาม ใจร้อน ไม่มีความเป็นผู้ใหญ่ ไม่สุขุมและไม่ใคร่ครวญแต่อย่างใด จะหงุดหงิดง่าย ก้าวร้าว ชอบหาเรื่อง หรือเรื่องเพียงเล็กน้อยก็ทำให้เป็นเรื่องสำคัญใหญ่โตจนกระทั่งเกิดการกระทำความผิดขึ้น

9. ชอบแสดงออกถึงความเป็น “ลูกผู้ชาย” คนที่กระทำความผิดจะมีบุคลิกภาพที่ชอบแสดงถึงความเก่ง เป็นผู้นำ ลักษณะการแสดงออกมีศักดิ์ศรี มีอำนาจ มีพรรคพวกบริวารยอมรับเกรงกลัวมากมาย จะแสดงถึงความมีพลังกำลัง แข็งแรง ชอบต่อสู้ไม่กลัวคนและอิทธิพลใด ๆ ไม่ยอมรับกฎระเบียบของคนโดยส่วนรวม

ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่าบุคลิกภาพของคนเราจะเป็นอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ คือ โครงสร้างทางชีววิทยา และกรรมพันธุ์ ซึ่งสามารถดูได้จากบิดา มารดา และสภาพแวดล้อมในพัฒนาการ ซึ่งเริ่มตั้งแต่เกิด สภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเรานั้นมีอิทธิพลอย่างมากในการกำหนดบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิด เจตคติ ค่านิยม ความเชื่อ และนิสัยต่างๆ ต่างก็เกิดจากการเรียนรู้ การถูกกำหนดเงื่อนไขจากสภาพแวดล้อมที่อยู่ล้อมรอบตัวเรา พ่อแม่ หรือผู้ปกครองเด็กจึงเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดในการที่จะทำให้เด็ก โตขึ้นมาเป็นบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะอย่างไร ถ้าพ่อแม่ มีบุคลิกภาพ พร้อมที่จะให้ความร่วมมือ เข้าใจเด็ก และเลี้ยงดูด้วยความเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ เด็กจะพัฒนาเจตคติที่ดี มีความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งจะทำให้ เด็กมีบุคลิกภาพที่ดี ในทางตรงกันข้าม ถ้าพ่อแม่สร้างบรรยากาศที่ไม่อบอุ่น ในครอบครัว และเลี้ยงดูเด็กอย่างไม่สม่ำเสมอ เด็กจะไม่มี ความมั่นคงทางจิตใจและประสบการณ์การเรียนรู้ตั้งแต่วัยเด็กเป็นตัวกำหนด ความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดของบุคคลในด้านต่างๆ เช่น ความซื่อสัตย์ จริยธรรม และความรับผิดชอบ ฯลฯ

บุคลิกภาพมีความสำคัญต่อความสามารถทางการศึกษา นอกจากนี้บุคลิกภาพเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน การทำงาน รูปแบบการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต การปรับตัวทางสังคม รวมไปถึงพฤติกรรมที่แสดงออกในเด็กและเยาวชน

ทฤษฎีบุคลิกภาพของ Feist

Feist (1977 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2540:10-15) ได้พูดถึงบุคลิกภาพโดยแยกเป็นกลุ่มลักษณะให้เห็นชัดเจนดังนี้

1. กลุ่มลักษณะนิสัยที่ถาวร
2. กลุ่มอารมณ์
3. ลักษณะนิสัยประจำตัวของบุคคลที่สามารถวัดได้

นิสัย เป็นการกระทำที่คนปฏิบัติซ้ำบ่อยๆ จนเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง เช่น บางคนชอบนอนดึกและตื่นสาย บางคนชอบทานอาหารรสจัด บางคนชอบฟังเพลงลูกทุ่งและบางคนชอบออกเที่ยวกลางคืน แต่ละคนจะมีนิสัยแตกต่างกันแต่ก็อาจจะเหมือนกับคนอื่นๆ ได้ในบางส่วน แต่อย่างไรก็ตามคนๆ นั้นก็จะมีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง

ลักษณะนิสัย (trait) หมายถึง กลุ่มของนิสัย ลักษณะนิสัยจึงรวมเอานิสัยหลายๆ อย่างเอาไว้ด้วยกัน ลักษณะนิสัยเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่สำคัญ ลักษณะนิสัยเป็นตัวกำหนดหรือเป็นการจูงใจสำคัญในการจะกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง บุคคลจะมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลมากหรือน้อย ย่อมแล้วแต่การอบรมเลี้ยงดูที่ได้รับในวัยเด็ก เพราะความรู้สึกลึกซึ้งต่างๆ ของบุคคลมีกำเนิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา กับบุตร ลักษณะนิสัยความเกียจคร้าน ความพยายามเหล่านี้เป็นสิ่งที่บุคคลเรียนรู้มาตั้งแต่เด็กและมักจะเกิดต่อไปจนเติบโตใหญ่ ถึงแม้ว่าในระยะต่อมาจะได้รับประสบการณ์ที่แตกต่างออกไปมากขึ้น แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเสริมสร้างความเชื่อและทัศนคติภายในจิตสำนึกเท่านั้น หากได้หยังลึกลงไปถึงรากฐานที่สร้างขึ้นเมื่อเยาว์วัย ลักษณะนิสัยมีหลายแบบตามที่ Allport ได้ให้ไว้

จากการศึกษาในเรื่องนี้ รองศาสตราจารย์นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล (นวลจันทร์, 2540: 54-57) ได้แบ่งลักษณะนิสัยที่สำคัญ ดังนี้

1. ลักษณะนิสัยชอบความสะอาด เสื้อผ้าสะอาดขาว ริดเรียบไม่มีรอยยับ รองเท้า ถึงเท้า เช็ดขัด และกระเป๋าทูทุกอย่างสะอาดเรียบร้อย ตลอดไปถึงเล็บ ผม ฟัน บางคนจะรวมไปถึงสิ่งของเครื่องใช้ด้วย ชอบล้างรถ บ้าน และของใช้ประจำตัวจะสะอาดไปหมดทุกอย่าง
2. ลักษณะนิสัยไม่ชอบพูด คนบางคนมีนิสัยพูดน้อย เงียบขรึม ไม่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ หรือโต้เถียงพูดคุยกับใคร ไม่แสดงออก เกือบกด ไม่มีมนุษยสัมพันธ์ การที่ไม่ชอบพูดจะพูดเฉพาะกับคนที่สนิท ฉะนั้น การประกอบอาชีพก็จะไม่ชอบงานที่ต้องพูด คนพวกนี้จะมีลักษณะเป็นคนเก็บตัว และระวังตัวมากเกินไป
3. ลักษณะนิสัยก้าวร้าว ลักษณะนิสัยนี้จะก่ออาชญากรรมได้ง่าย คนก้าวร้าวเป็นคนที่มีความบุคลิกคล่องตัว ว่องไว ใจร้อนหงุดหงิดง่าย ชอบใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล จะไม่ค่อยมีความคิดที่

ใคร่ครวญ ชอบใช้กำลัง ชอบทำลายข่มขู่ ชอบใช้คำพูดรุนแรง นิสัยที่เห็นเช่น ชอบพกปืน ชอบล่าสัตว์ เวลาโกรธชอบขว้างปาสิ่งของ

4. ลักษณะนิสัยกลัว ชอบกลัวอะไรโดยไม่มีเหตุผลและเกินขอบเขตปกติธรรมดา เช่น ไม่สามารถอยู่บ้านโดยลำพังคนเดียว นอนคนเดียวไม่ได้ และไปไหนตามลำพังคนเดียวไม่ได้ กลุ่มอาการเหล่านี้ถ้ามีมากเกินไปโดยขาดเหตุผลในความเป็นจริงก็จะเป็นโรคประสาทและหวาดระแวงได้

5. ลักษณะนิสัยหมกมุ่นในเกี่ยวกับเพศ กลุ่มอาการนิสัยประเภทนี้ได้แก่ ชอบเที่ยวโสเภณี ชอบแอบดูผู้หญิงอาบน้ำ ไปสถานบริการอาบอบนวด ชอบดูผู้หญิงแต่งตัวโป๊ ชอบอ่านหนังสือพิมพ์คอลัมน์เกี่ยวกับเพศ การดูภาพยนตร์ลามก วิดีโอลามก การอ่านหนังสือเกี่ยวกับเพศ ซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกเร้าและกระตุ้นความรู้สึกเกี่ยวกับเพศ จึงมีความต้องการที่จะมีพฤติกรรมเกี่ยวกับเพศตามมา ซึ่งตามปกติธรรมดาแล้วผู้ชายมีความต้องการเกี่ยวกับเพศซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติ แต่หากคนที่หมกมุ่นอยู่ในเรื่องเกี่ยวกับเพศจนเป็นนิสัย จะมีบรรยากาศรอบข้างในเรื่องนี้ ซึ่งทำให้มีแนวโน้มง่ายต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศได้ โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนที่อยู่ในช่วงที่กำลังจะพัฒนาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งมีความอ่อนไหวต่อสิ่งเร้าภายนอก หากสิ่งแวดล้อมรอบข้างเด็กและเยาวชนเร้าและกระตุ้นความรู้สึกเกี่ยวกับเพศอยู่ตลอดเวลา เกิดความต้องการเกี่ยวกับเพศ หากวิธีระบายความต้องการเกี่ยวกับเพศ ซึ่งหากมีความต้องการเกี่ยวกับเพศมากเกินไป ไม่มีทางออกที่เหมาะสมก็จะก่อให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำขึ้นกระทำซ้ำเราได้ง่าย

สรุปได้ว่า ลักษณะนิสัยเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ทุกคนต้องเข้าใจและยอมรับว่าลักษณะนิสัยนี้ก็มาจากจิตใจ ความพอใจ แต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัยแตกต่างกันเสมอ ลักษณะนิสัยนั้นนับเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ ฉะนั้นการมีลักษณะนิสัยอย่างไรจึงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม และถ้าพฤติกรรมไม่ทำให้ใครได้รับความเสียหายก็ไม่ใช่ปัญหา แต่ถ้าพฤติกรรมนั้นไปฝ่าฝืนกฎหมายอาญามีผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำนั้น ก็จะเป็นอาชญากรได้ง่ายด้วย ทั้งยังสามารถอธิบายได้ถึงพฤติกรรมเกี่ยวกับเพศของเด็กและเยาวชนที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำขึ้นกระทำซ้ำเราที่เป็นตัวแปรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ก็เป็นลักษณะนิสัยหมกมุ่นเกี่ยวกับเพศ หากเด็กและเยาวชนมีลักษณะนิสัยหมกมุ่นในเกี่ยวกับเพศแล้ว เกิดความต้องการเกี่ยวกับเพศและหาวิธีการระบายความรู้สึกเกี่ยวกับเพศไม่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว ก็จะก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลอื่น ซึ่งสอดคล้องกับที่ Walter C. Reckless ได้กล่าวถึงทฤษฎีกลไกการควบคุมไว้ว่า เมื่อเด็กและเยาวชนมี

ความอ่อนแอในระบบการควบคุมภายในและระบบการควบคุมภายนอกแล้วมีกิเลสภายในตัวชักนำให้กระทำความผิด เด็กและเยาวชนก็มีแนวโน้มที่จะตัดสินใจกระทำความผิดได้ง่าย

ทฤษฎีโอกาสที่จำกัด

นวลจันทร์ (2540: 120) ได้เสนอสภาพแวดล้อมซึ่งมีวัฒนธรรมรองที่เอื้อต่อการกระทำ ความผิดอยู่ 2 ลักษณะ คือ

1. ที่อยู่อาศัยแออัดของชนชั้นล่าง ลักษณะเช่นนี้คือสลัมในบริเวณนี้จะมีอาชญากรอาศัยอยู่ และอาชญากรก็อยู่ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มชน มีความเคยชินที่ได้เห็นการกระทำความผิด กฎหมายจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดา เช่นคนในสลัมอาจเห็นคนเสพยาเสพติดอยู่ทั่วไป และขณะเดียวกันบุคคลกลุ่มนี้จะไม่เคยได้มีโอกาสเห็นคนที่ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมและการใช้ชีวิตที่ดีงาม เมื่อได้เห็น ได้ใกล้ชิดกับสิ่งที่ไม่ดีหรือเลวร้าย โอกาสที่จะกระทำความผิดก็มีมาก

2. บริเวณที่ไม่มีความมั่นคง และไม่มีการเปลี่ยนแปลงผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเช่นนี้จะไม่มีโอกาสได้ออกไปพบสิ่งแวดล้อมภายนอกจึงคุ้นเคยกับการปฏิบัติที่ไม่มีวัฒนธรรมที่ดีงาม บรรทัดฐานที่มั่นคง จุดยืนที่จะเป็นหลักยึดเหนี่ยวในการปฏิบัติไม่ได้รับค่านิยมและหลักการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องชัดเจนที่จะยึดถือเป็นกฎระเบียบและสภาพแวดล้อมเช่นนี้จึงไม่ใช่เขตที่วัยรุ่นจะประสบความสำเร็จในชีวิตตามค่านิยมของสังคม เนื่องจากไม่มีแบบอย่างที่ดีให้เห็นจึงพูดว่าโอกาสของพวกเขาถูกจำกัดนั่นเอง

ผู้วิจัยเชื่อว่า โอกาสที่จำกัดเป็นช่องทางผลักดันให้คนกระทำความผิดได้ โดยสภาพแวดล้อมรอบข้างมีความสำคัญมาก ถ้าใครอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เช่นอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีการซื้อขายยาบ้า และเคยเห็นคนในชุมชนนั้นซื้อขายยาบ้า ปัจจุบันคงกล่าวว่าจะมีส่วนผลักดันให้คน ๆ นั้นมีพฤติกรรมอย่างนั้นได้

ทฤษฎีกลไกการควบคุม (Containment Theory)

ทฤษฎีกลไกในการควบคุมอธิบายทั้งพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน กลไกในการควบคุมนั้นมีอยู่ 2 ลักษณะ โดยยึดสมมติฐานไว้ว่ากลไกภายในที่เข้มแข็ง

และกลไกภายนอกที่มีพลังสูงจะเป็นสิ่งขวางกั้นพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ Walter C. Reckless นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกัน พูดถึงพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมายและพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน การกระทำความผิดจะมีกลไกในการควบคุมที่เกี่ยวข้องอยู่ 2 ระบบ คือ (นวลจันทร์, 2540: 131 – 136)

1. ระบบการควบคุมภายใน (Inner Control)
2. ระบบการควบคุมภายนอก (Outer Control)

ระบบการควบคุมภายใน จะเป็นกลไกที่มาจากองค์ประกอบของความเป็นตัวตน (self components) เช่น การควบคุมตนเอง การมีแนวคิดที่ดี ความเข้มแข็งของจิตสำนึก ความมีสติสัมปชัญญะ ความอดทนสูง ความอดทนได้ต่อสิ่งยั่วเย้าทั้งหลาย ความรับผิดชอบ ความคิดมุ่งหวังที่มีจุดหมายปลายทาง ความสามารถที่จะหาสิ่งทดแทนทำให้เกิดความพอใจได้ ความสามารถหาเหตุผลลดความตึงเครียดได้ สิ่งเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นตัวกำหนดภายในจิตใจ

ตัวอย่าง การที่ชายเห็นผู้หญิงแต่งตัวโป๊ทำให้มีความรู้สึกเพศทำให้อยากเข้าไปข่มขืน แต่มีสติคิดถึงผลเสียหายที่ตามมา จึงหาสิ่งทดแทนด้วยการกลับไปหาภรรยาของตน

ระบบการควบคุมภายนอก หมายถึงปัจจัยทางสังคมที่จะทำให้คนประพฤติอยู่ในขอบเขตประกอบไปด้วยปรกาศทางศีลธรรม ความเข้มแข็งของสถาบันที่ส่งเสริมในเรื่องแนวทางประพฤติเป้าหมาย และความมุ่งหวังแห่งชีวิต สภาพสังคมที่เต็มไปด้วยความหวังและความมีเหตุผล คำแนะนำและวินัยที่มีประสิทธิผล กิจกรรมที่มีเหตุผล การมีโอกาสดำเนินการยอมรับนับถือ การมีเอกลักษณ์และมีสิ่งหมายปอง กฎเกณฑ์ ระเบียบ จารีตประเพณี ศีลธรรม

ทฤษฎีกลไกในการควบคุมชี้ให้เห็นถึงข้อกำหนดของพฤติกรรมที่อยู่ในระเบียบแบบแผนที่จะต่อต้านการเบี่ยงเบนและปฏิบัติตามกฎหมายอย่างมีความหวังในสังคม อาจกล่าวได้ว่าระบบการควบคุมภายในและการควบคุมภายนอก เป็นแกนกลางสำคัญที่จะคอยป้องกันแรงกดดันและแรงดึงดูดจากสภาพแวดล้อมภายนอกและป้องกันตนเองด้วยแรงกดดันจากภายในจิตใจของเราเองด้วย แรงกดดันจากภายนอกมีอาทิ ความยากจน ความเสียเปรียบ การขัดแย้งและการทะเลาะกัน ข้อห้ามต่าง ๆ ฐานะความเป็นชนกลุ่มน้อย โอกาสที่จะประสบความสำเร็จมีอยู่อย่างจำกัด แรงดึงดูดจากสิ่งแวดล้อมภายนอกมีอาทิ ความสับสน ความมีเสน่ห์ ความยั่วเย้า พฤติกรรมเบี่ยงเบนนานาชนิด การโฆษณาสินค้า การโฆษณาชวนเชื่อ สิ่งชักนำต่าง ๆ ให้เกิดการกระทำผิด รวมตลอดทั้งวัฒนธรรมรองของ

เด็กกระทำผิด ส่วนต้นหาภายในจิตใจมีอาทิ ความต้องการ ความวิตกกังวล ความวุ่นวายในจิตใจ ความผิดหวัง การเป็นปฏิปักษ์ ความมั่งร้าย ความรู้สึกต่ำต้อย เป็นต้น

สาระสำคัญของทฤษฎีนี้อยู่ที่ว่า ระบบการควบคุมภายในและระบบการควบคุมภายนอก สิ่งที่ผลักดันให้เกิดอาชญากรรมได้แก่ แรงดึงดูดจากภายนอกและกิเลสจากภายใน ถ้าระบบการควบคุมทั้งภายในและภายนอกเข้มแข็งพอเพียงระบบคนเดียวกัน ๆ นั้นก็จะไม่ประกอบอาชญากรรม แต่ถ้าใครก็ตามถ้าจิตใจอ่อนแอ ไม่อดทนหนักแน่นก็จะทำผิดได้ง่าย

ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Association Theory)

Edwin (1974) ที่พิจารณามุ่งไปที่กลุ่มเพื่อน ประเภทของเพื่อน และลักษณะรวมทั้งพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน สาระที่น่าสนใจคือ ก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำความผิดตนเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำความผิด แต่เมื่อได้คบเพื่อนกระทำความผิดแล้ว จึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะคิด และกลวิธี เทคนิคที่โน้มเอียงให้กระทำความผิด ในที่สุดจะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นคนที่เห็นว่า การกระทำความผิดเป็นของธรรมดาซึ่งอธิบายถึงพฤติกรรมทางอาชญากรรมไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมทางอาชญากรรมสามารถเรียนรู้กันได้ คือ พฤติกรรมทางอาชญากรรมมิใช่เป็นการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ แต่เกิดจากการเรียนรู้และฝึกรอบมบุคคลที่มีได้รับการฝึกรอบมให้ประกอบอาชญากรรมจะไม่ได้รับการถ่ายทอดพฤติกรรมทางอาชญากรรม

2. พฤติกรรมทางอาชญากรรมสามารถเรียนรู้ได้จากบุคคลอื่น โดยกระบวนการติดต่อ กระบวนการติดต่อดังกล่าวนี้เป็นได้ทั้งการอบรมสั่งสอน ได้พบเห็นหรือรับรู้จากคำบอกเล่าสืบต่อกันมา รวมทั้งการเลียนแบบจากวิธีการต่างๆ

3. หลักการสำคัญของการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรม จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้มีการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม การติดต่อโดยผิวเผิน หรือการพบปะชั่วครั้งชั่วคราว ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญของการถ่ายทอดพฤติกรรมทางอาชญากรรม

4. เมื่อมีการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรม การเรียนรู้จะประกอบด้วย

- 1) วิธีการที่จะประกอบอาชญากรรม ซึ่งจะมีความยากง่ายแตกต่างกันออกไป
- 2) แรงบันดาลใจ แรงขับเคลื่อนภายใน ความมุ่งหมาย ทักษะ

5. การเรียนรู้ถึงแรงบันดาลใจและแรงขับเคลื่อนภายใน จะเป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติต่อกฎหมายบ้านเมืองในทางที่นิยมชมชอบ หรือเป็นปฏิบัติก็ได้ ทั้งนี้เพราะในบางสังคมสมาชิกได้รับ การอบรมสั่งสอนให้เคารพกฎหมาย แต่ในกลุ่มคนนอกกฎหมายย่อมถือว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นค่านิยมที่จะได้รับการยกย่อง

6. เด็กกระทำความผิด เพราะเห็นว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นค่านิยมที่ดีมากกว่า การปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งประเด็นนี้ถือว่าเป็นหลักการสำคัญของทฤษฎีนี้เพราะโดยธรรมชาติแล้ว พฤติกรรมของเด็กจะดีหรือไม่ดี ย่อมขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่จะชักนำไป บุคคลที่กลายเป็น อาชญากรก็เพราะมีความเกี่ยวข้องและเคยชินต่อพฤติกรรมทางอาชญากรรม จนถูกกลืนหรือถลำตัวเข้าไป

7. ความสัมพันธ์ของความแตกต่าง หมายถึง ความแตกต่างในช่วงระยะเวลาความสม่ำเสมอ และลำดับเหตุการณ์ที่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางอาชญากรรม หรือพฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่ออาชญากรรม จากการศึกษาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น อาจจะพบว่าพฤติกรรมเกราะจะเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ ขณะที่เด็กกำลังพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจ พฤติกรรมดังกล่าวนี้ถ้าเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาของการพัฒนาการและเป็นไปอย่างสม่ำเสมอแล้ว พฤติกรรมเกราะก็จะกลายเป็นพฤติกรรมทางอาชญากรรมได้ในอนาคต ตามกระบวนการในประเด็นนี้ ระยะเวลาและความสม่ำเสมอ คือ ระยะเวลาที่เด็กได้รับการปฏิบัติอยู่ในสภาพเลวร้ายนั้นๆ หรือมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของสังคมอาชญากรรมจนเกิดความเคยชินและมีพฤติกรรมฝืนสังคม โดยไม่เกิดความละอายใจ สวนลำดับเหตุการณ์นั้น ตามกระบวนการนี้ หมายถึง ลำดับขั้นตอนการพิจารณาทั้งทางร่างกายและจิตใจในช่วงชีวิตหนึ่ง ซึ่งจะมีส่วนก่อให้เกิดประสบการณ์และความเคยชินต่อสภาพแวดล้อม

8. กระบวนการของการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมสัมพันธ์กับแบบของอาชญากรรมและแบบที่ต่อต้านอาชญากรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับกลไกของการเรียนรู้ในทางอื่นๆ ด้วย กระบวนการนี้หมายความว่า การเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมไม่จำกัดอยู่เพียงกระบวนการ

ของการเลียนแบบเท่านั้น บุคคลที่ถูกกล่อมหรือชักชวนก็อาจจะเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมได้โดยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งไม่ใช่เป็นการเลียนแบบ

9. ขณะที่พฤติกรรมทางอาชญากรรม เป็นการแสดงออกถึงความต้องการโดยทั่วไปและค่านิยม แต่พฤติกรรมทางอาชญากรรมไม่สามารถอธิบายหรือตัดสินใจได้จากความต้องการและค่านิยมนั้นๆ ในขณะที่พฤติกรรมปกติก็เป็นการแสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมอย่างเดียวกัน Sutherland ได้ชี้ให้เห็นว่าพวกขโมยทั้งหลายจะใช้วิธีลักขโมย ดัดช่องย่องเบา เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน แต่กรรมกรทำงานด้วยความซื่อสัตย์เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเช่นเดียวกัน ทรัพย์สินหรือเงินเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งในสังคม และเป็นความต้องการโดยทั่วไป ไปของมนุษย์ โดยเหตุนี้ค่านิยมและความต้องการจึงไม่สามารถนำมาตัดสินพฤติกรรมทางอาชญากรรมได้

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย

Taft (1974 อ้างถึงในนวลจันทร์, 2540: 107) ได้แบ่งพื้นที่การกระทำผิดโดยแสดงความสัมพันธ์ให้เห็นถึงเขตแดนและสภาพแวดล้อมว่ามีอิทธิพลอย่างไรต่อการกระทำผิด ซึ่ง Taft ได้แบ่งเขต ดังนี้

1. เขตที่มีความยากจน ประชาชนอยู่กันอย่างธรรมดาไม่ได้รับอิทธิพลจากสิ่งอื่น ๆ ไม่มีความสลับซับซ้อน
2. ชุมชนแออัด เขตนี้มีความยากจนและสลับซับซ้อน เนื่องจากมีคนอพยพมาจากเขตต่างๆ และได้รับอิทธิพลจากสิ่งอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ลักษณะของสลัมแออัด หอยเคบสกปรก ไม่เป็นระเบียบ คนอยู่อย่างแออัดแบบตัวใครตัวมัน สภาพชีวิตของแต่ละครอบครัวมีลักษณะแตกแยก ขาดความอบอุ่นสามัคคีกัน บางคนไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต ขาดที่พึ่งยึดเหนี่ยว
3. เขตที่ถูกตัดขาดจากสังคมที่มีจารีตประเพณีอันดีงาม เนื่องจากมีอุปสรรคทางด้านกายภาพ หรือภูมิประเทศ เช่นถนน คลอง แม่น้ำมาขวางกั้น และเป็นเขตที่มีการต่อสู้ขัดแย้งในทางวัฒนธรรม ด้วยเหตุที่มีพื้นที่เล็ก แคบ และมีความขัดแย้งทางด้านวัฒนธรรมต่าง ๆ เขตนี้มีลักษณะเช่นนี้ จึงเป็นแหล่งอาชญากรรมได้ง่าย (Cultural Conflict)

4. เขตที่มีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่เพียงกลุ่มเดียว (Minority Group) ความจริงควรจะเป็นการง่ายที่สังคมจะควบคุมชนกลุ่มน้อยให้อยู่ร่วมกันด้วยความสงบเรียบร้อย แต่ลักษณะอาชญากรรมเกิดในเขตนี้ เนื่องจากว่าชนกลุ่มน้อยนี้มีค่านิยมและพฤติกรรมที่เป็นการกระทำผิด ซึ่งก็จะคิดและเชื่อในค่านิยมเหมือนกัน

5. เขตแหล่งอบายมุข ความชั่วร้ายในด้านต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม และผิดกฎหมายของบ้านเมือง เช่น เป็นแหล่งการพนันนานาชนิด โสเภณี การค้าขายของผิดกฎหมาย ยาเสพติด เป็นศูนย์กลางการละเมิดกฎหมาย มีผู้ทรงอิทธิพล มีอำนาจเหนือกฎหมาย มีการทุจริตคอร์รัปชันของข้าราชการ และนักการเมือง มีการคุ้มกันจากตำรวจเพื่อการประกอบธุรกิจที่ผิดกฎหมาย

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัยดังกล่าวนี้ มีอิทธิพลและบทบาทสำคัญที่ส่งผลต่อการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่มีแต่ความยากจน และเป็นแหล่งของอบายมุข จะก่อให้เกิดอาชญากรรม และการกระทำผิดได้ง่าย

กรอบครัวบกพร่อง

Taft (1974 อ้างถึงใน นวลจันทร์, 2548: 80-82) ได้กล่าวถึงกรอบครัวบกพร่องที่ทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้โดยสรุปดังนี้ คือ

1. สมาชิกในครอบครัวขาดศีลธรรม มีพฤติกรรมยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข เช่น ดินสุรา ยาเสพติด เล่นการพนัน พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศเบี่ยงเบน พ่อแม่เที่ยวเตร่ยามวิกาล ผิดบรรทัดฐานของสังคม พ่อหรือแม่ประกอบอาชีพผิดกฎหมายบ้านเมือง

2. ครอบครัวแตกแยกขาดพ่อหรือแม่ หรือขาดทั้งพ่อและแม่จะมาจากสาเหตุการหย่าร้าง การแยกกันอยู่ เพราะการทิ้งร้างหมางเมิน หรือการถูกจองจำในเรือนจำ สาเหตุเหล่านี้ทำให้ครอบครัวไม่สมบูรณ์ พ่อหรือแม่ต้องมีบทบาทและหน้าที่ด้วยความตั้งใจและละเอียดรอบคอบ

กรณีนี้อาจมีลักษณะความสัมพันธ์พ่อและแม่แตกแยกแบบแฝง คือ พ่อแม่ไม่หย่าร้างกัน แต่มีความเฉชาหมางเมินต่อกันในการปฏิบัติจริง หรือการทะเลาะมีปากเสียงอยู่เสมอ ลูกได้รับรู้

จากเหตุการณ์ตามความเป็นจริงจึงเกิดความรู้สึกสะท้อนใจ ซึมเศร้า นับว่าเป็นความทุกข์ที่พ่อแม่ทำให้เกิดแก่เด็ก

3. ครอบครัวที่พ่อแม่ขาดการศึกษา จึงไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา ผลที่ตามมาพ่อแม่ไม่สามารถให้การสั่งสอน พูด อธิบาย ให้เหตุผลลงใจให้เด็กเข้าใจและยอมรับได้ที่สำคัญพ่อแม่กลุ่มนี้จะไม่ให้การสนับสนุนในการศึกษาของลูกเท่าที่ควร เพราะไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา จึงไม่เตรียมการวางแผน และส่งเสริมให้ลูกได้เรียน

4. ครอบครัวมีปัญหาขัดแย้งอยู่ตลอดเวลา สมาชิกทุกคนในครอบครัวไม่สามัคคี ครอบครัวไม่ได้สร้างค่านิยมปลูกฝังในเชิงเป็นกตिलाให้ทุกคนเน้นความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถ้าครอบครัวขยาย Extended family ก็จะมีปัญหาทั้งในทัศนคติ และแบบแผนการปฏิบัติ ไม่สอดคล้องกัน และถ้ามีญาติของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมาเกี่ยวข้องจะมีปัญหาพัวพันเกิดความไม่สงบขึ้นอาจมีการอิจฉาริษยา การแข่งขันและการเปรียบเทียบในหมู่ญาติอันจะเกิดผลไปในทางลบทำให้ครอบครัวไม่มีบรรยากาศน่าอยู่มีความสุขเท่าครอบครัวนั้น ไม่สามารถทำหน้าที่ได้ดี

5. ครอบครัวที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจยากจน ขาดแคลน โดยเฉพาะประเทศด้อยพัฒนาต่างประสบกับการขาดแคลนเงินที่จะยังชีพให้อยู่รอดในชีวิตประจำวัน

ครอบครัวทั้ง 5 ลักษณะดังกล่าว เป็นลักษณะของครอบครัวที่บกพร่องทำให้เด็กขาดทั้งความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ บิดามารดาไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดีของเด็ก เด็กจะรับรู้แต่สิ่งที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากครอบครัวมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการปฏิบัติของคนเรา ถ้าครอบครัวไม่ยึดมั่นในระเบียบวินัย เช่น ไม่เคารพกฎหมาย หรือไม่ยึดมั่นในประเพณีอันดีงาม คนในครอบครัวก็จะประพฤติเบี่ยงเบนไปในทางที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นเด็กหรือเยาวชน ถ้าถูกรบม เช่นนั้นก็ย่อมเข้าใจว่านั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง จึงปฏิบัติเรื่อยมา เมื่อเติบโตขึ้นก็มีพฤติกรรมก้าวร้าวหรือเป็นอันธพาล และกระทำผิดได้ง่าย

อิทธิพลของครอบครัวที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็ก รองศาสตราจารย์ นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล ได้รวบรวมมาจากหลายทฤษฎีพอจะสรุป และแยกอธิบายได้ดังนี้ (นวลจันทร์, 2540: 92-94)

1. ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่สร้างบุคลิกภาพ (Personality) ให้แก่เด็กบุคลิกภาพเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งหมายรวมถึงลักษณะทางร่างกาย และคุณภาพทางจิตใจด้วย เด็กจะถูกหล่อหลอมให้มีทัศนคติอย่างไร คิดอย่างไร ย่อมได้รับอิทธิพลมาจากการอบรมสั่งสอน การถ่ายทอดคุณธรรม ศีลธรรม (Super ego) ให้จิตใจแยกได้ในระหว่างความผิด ถูก บาป ชั่ว และสิ่งเลวร้าย แล้วหลีกเลี่ยงการกระทำผิด

2. ครอบครัวจะสร้างวัฒนธรรมย่อย (Sub-culture) ขึ้นมาแต่ละครอบครัวจะมีความคิดความเชื่อ และค่านิยมแตกต่างกันแล้วแต่ผู้เป็นพ่อแม่จะเห็นอย่างไร เด็กก็ยอมรับความคิดนี้ตามด้วย ฉะนั้น การอบรมโดยการสร้างแบบอย่างทั้งแนวคิด และการปฏิบัติของแต่ละครอบครัว จึงมีความสำคัญต่อเด็ก เพราะเด็กจะรับไป กระทำผิดบางอย่าง บางครอบครัวมองข้ามไม่เห็นว่าเป็นผิด แต่บางครอบครัวให้ความสำคัญมากถือว่าผิด เช่น การเล่นเกม การยืมลูกทะเลาะกับเพื่อน และใช้มีดทำร้ายเพื่อน การที่สอนให้ลูกขโมยดินสอ ขโมยของในศูนย์การค้า เวลาไปทานอาหารที่ร้านแล้วคิดราคาผิดเป็นต้น ดังนั้น มุมมองของแต่ละครอบครัวอาจมองเห็นต่างกัน และสอนลูกโดยให้ความสำคัญต่างกัน

3. ครอบครัวที่พ่อหรือแม่เป็นคนไม่มีศีลธรรม ดิฉลาดเสียจริต ดิฉสุรา มีอาชีพด้วยการประกอบอาชญากรรม การทำตัวเป็นแบบอย่างที่ไม่ดี เด็กก็จะเติบโตมาด้วยการเห็นตัวอย่างไม่ดี จึงมีความคุ้นเคยกับสิ่งชั่วร้าย จนมองไม่เห็นความชั่วร้ายที่พ่อและแม่ปฏิบัติ เด็กจึงปฏิบัติตามหรือเลียนแบบพ่อและแม่ (Identification) กล่าวได้ว่าเด็กจะเลียนมาให้เป็นอาชญากรรมไปทีละน้อย เมื่อเติบโตก็กล้าจะกระทำฝ่าฝืนกฎหมาย

4. เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่มีระเบียบวินัย ไม่ดูแลกดดันความประพฤติ ปล่อยให้ทำอะไรโดยอิสระ ไม่เอาใจใส่ในการอยู่ร่วมกัน ละเลยในพฤติกรรมการดำเนินชีวิตประจำวัน พ่อและแม่ไม่ใช้เวลาติดตามสอดส่องลูกเท่าที่ควร

5. ไม่ให้ความรัก ความอบอุ่น พ่อและแม่ไม่สนใจ และเมตตา แต่กลับเข้มงวด ดุร้ายมากเกินไป เด็กจะรู้สึกขาดความอบอุ่น ความมั่นคง รู้สึกตนเองอยู่อย่างโดดเดี่ยว มีความน้อยเนื้อต่ำใจ คิดว่าตัวเองไม่มีคุณค่า จึงพยายามทำให้ผู้อื่นสนใจในตนไม่ว่าทางดีหรือทางเลว ทำให้มีนิสัยเกรงกลัวทุกสิ่งทุกอย่างในแง่ร้าย มีความประพฤติแข็งกร้าวต่อต้าน มีความคิดว่าเป็นการยากลำบากใน

การทำให้คนอื่นรักจึงขาดความรัก เห็นใจและเข้าใจคนอื่นด้วยการมองโลกในแง่ร้ายทำให้กระทำผิดได้ง่าย

6. พ่อแม่ไม่รักกัน ความไม่ปรองดองของพ่อแม่ การทะเลาะได้เถียงแตกร้างวบ่่อย ๆ จะทำให้เด็กรู้สึกสับสนวุ่นวาย และกระวนกระวายใจจิตใจเต็มไปด้วยความตึงเครียด จึงเริ่มเบื่อบ้านรู้สึกที่บ้านไม่อยู่ ไม่อบอุ่น และไม่ปลอดภัย และทำให้คิดไปว่าไม่มีที่ที่น่านอยู่ และไม่ปลอดภัย เมื่อเวลาที่พ่อแม่ทะเลาะแตกร้างกัน เด็กก็มักจะเกิดความเสียใจ และไม่สบายใจ ยังได้เห็นความรุนแรง ความไม่เป็นธรรม มีการรังแกทุบตีกันก็ยิ่งทำให้เด็กยิ่งเสียใจมากขึ้น พ่อแม่บางคนทะเลาะกันแล้วมาระบายอารมณ์ร้ายเอากับลูก ทำ (Displacement) ให้เด็กคิดว่าพ่อแม่เองแท้ ๆ ยังทำได้คนอื่นจะยิ่งโหดร้ายแค่ไหน ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย และไม่ไว้วางใจคนอื่น

7. พ่อแม่ที่มีอาการทางจิตใจ อาการของโรคประสาทมีความกระวนกระวาย หงุดหงิด โกรธง่าย ความรู้สึกอารมณ์แปรปรวน ใจน้อย กลัวโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร เด็กจะรู้สึกวุ่นวายไม่สบายใจ และอาจรับเอาอาการต่าง ๆ เข้ามาไว้ในตัวเอง ทำให้เด็กมีอาการวุ่นวายผิดปกติ และจิตใจหดหู่ อารมณ์ไม่มั่นคง ที่สำคัญเด็กไม่สามารถยึดพ่อแม่เป็นแบบอย่างที่ดีได้

8. ครอบครัวยากจน ความยากจนทำให้เกิดความจำเป็นที่พ่อแม่ต้องดิ้นรนออกไปหารายได้ บางทีลูกก็ต้องช่วยพ่อแม่ทำงานด้วย ทุกคนจึงต้องดิ้นรน พ่อแม่ก็ไม่ค่อยจะมีเวลาได้ดูแลอบรมลูก สั่งสอนแนะแนวทางที่ถูก เด็กจึงอาจทำสิ่งที่ไม่ควรหรือประพฤติดูชั่วได้ง่าย นอกจากนั้นความยากจนยังเป็นเครื่องบีบบังคับให้จิตใจวุ่นวายมีความต้องการในสิ่งต่าง ๆ ที่ล่อตาล่อใจ ในของสวยงามต่างๆ เมื่อไม่สามารถหาซื้อได้ จิตใจก็ฟุ้งซ่าน และถ้าไม่สามารถยับยั้งได้ เด็กก็จะกระทำผิดได้ง่าย และกลายเป็นอาชญากรในที่สุด

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยเชื่อว่าความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว และบรรยากาศภายในครอบครัว เป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อเด็กและเยาวชนในการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ เพราะถ้าบ้านไม่มีความเข้าใจกัน มีบรรยากาศที่ไม่ดี พ่อแม่ หรือคนในบ้านทะเลาะเบาะแว้งกัน ทำร้ายทุบตีกันเป็นประจำ เด็กก็ไม่อยากอยู่บ้านและมีพฤติกรรมโน้มไปในทางที่กระทำผิดได้ง่าย เพื่อนก็จะเข้ามามีบทบาทต่อพฤติกรรมของเด็กทันที

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การกระทำความผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน” หรือ Juvenile Delinquency in Rape Cases นั้น ตามที่ผู้ทำวิจัยได้ทำการค้นคว้ามาพบว่ายังไม่มีผู้ใดได้ทำมาก่อนแต่ก็มีผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องหรือใกล้เคียงที่สามารถนำมากล่าวถึงได้ ดังต่อไปนี้

นวลจันทร์ (2525) ศึกษาความผิดเกี่ยวกับเพศกรณีข่มขืนกระทำชำเราโดยศึกษาจากผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง 98 คน และเรือนจำกลางคลองเปรม 62 คน รวม 160 คน

ผลการวิจัยพบว่าภูมิหลังของผู้กระทำความผิดมีการศึกษาดำรงระดับไม่เกินประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นส่วนมาก อายุขณะกระทำความผิดอยู่ระหว่าง 15-30 ปี และเป็นโสด มีอาชีพเกษตรกรรม เป็นส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาท/เดือน ร้อยละ 53.23 เคยพบมาก่อน ร้อยละ 38.75 มีประวัติการจำคุกมาก่อนร้อยละ 16.87 สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเพราะโอกาสและสถานที่เอื้ออำนวย ผู้หญิงแต่งกายชั่วๆ ความรู้สึกเกี่ยวกับเพศและได้รับสิ่งชั่วๆมาก่อนเวลากระทำความผิดร้อยละ 70 ของผู้ข่มขืนกระทำชำเรา อาศัยอยู่ในชนบท กระทำความผิดเพราะพบในที่เปลี่ยวมีลักษณะภูมิประเทศชนบทที่เอื้ออำนวย โดยเมื่อมีความรู้สึกเกี่ยวกับเพศจะบำบัดด้วยการไปชั่งโสเภณี และช่วยตัวเองเป็นส่วนมาก การไปสถานบริการและไม่ไปสถานบริการมีจำนวนไม่แตกต่างกัน ที่ไม่ไปสถานบริการเพราะอยู่ห่างไกลและไม่มีเงิน เมื่อไปแล้วความรู้สึกเกี่ยวกับเพศเหมือนเดิมเป็นส่วนมาก โดยก่อนการกระทำความผิดส่วนมากไม่ได้รับสิ่งชั่วๆมาก่อน แต่สิ่งชั่วๆที่สำคัญ คือ ผู้หญิงแต่งกายชั่วๆ กามารมณ์มาก มีส่วนน้อยที่ดื่มสุรา กล้วยา เฮอร์อีน ก่อนทำผิด โดยปกติแล้วผู้ต้องขังจะเคยดูภาพยนตร์ ภาพและหนังสือลามกมาก่อน ซึ่งการข่มขืนมีการใช้อาวุธข่มขู่เท่าๆ กับไม่ใช้อาวุธ มีการทำร้ายร่างกายหญิงผู้เสียหาย ร้อยละ 37.5 ข่มขืนหมู่เป็นส่วนมากและจะทำในเวลากลางคืนมากกว่าเวลาอื่น ภายหลังการข่มขืนแล้วฆ่ามีร้อยละ 31.54 สาเหตุที่ฆ่าเพราะต้องการทำลายพยานหลักฐานด้วยการฆ่าปิดปาก มีความรู้สึกเฉยๆ ต่อหญิงที่ถูกข่มขืน และไม่ตอบเป็นส่วนมาก แต่กลัวถูกจับ กลัวเสียชื่อเสียง กลัวญาติตำหนิมากกว่าการสำนึกว่าได้ทำผิดไปแล้ว ข้อมูลเกี่ยวกับการหาความสัมพันธ์ทางสถิติ ระหว่างตัวแปรพบว่าตัวแปรระหว่างการศึกษา-การถูกข่มขู่, รายได้-การไปสถานบริการ, จำนวนคนที่ข่มขืน-การทำร้ายหญิง, ความรู้สึกเกี่ยวกับเพศ-ภาวะ การบวช, อายุขณะกระทำความผิด-การฆ่าหญิงผู้เสียหาย เหล่านี้ไม่มีความสัมพันธ์กันโดยการคำนวณทางสถิติ

นวลจันทร์ (2534) ศึกษาบทบาทบิดามารดาของ เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย โดยศึกษาจากเยาวชนที่มีอายุ 14-15 ปี เข้ารับการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กเชียงใหม่ สงขลา นครราชสีมา และกรุงเทพมหานคร รวม 280 ราย

ผลการศึกษาพบว่าข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเยาวชนเคยกระทำความผิด และไม่เคยกระทำความผิด ประวัติในการกระทำความผิด เยาวชนเคยกระทำความผิดมีจำนวนไม่ต่างกันมาก คือ ร้อยละ 47.14 และร้อยละ 52.85 อายุเฉลี่ยขณะกระทำความผิด 15 ปี เกี่ยวกับสาเหตุการกระทำความผิด ปัญหาเศรษฐกิจ ความยากจนเป็นจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 32.9 เพื่อนชักชวนร้อยละ 28.6 เกิดจากความคิดชั่ววูบ ร้อยละ 28.2 มีอารมณ์หุนหันพลั้งระงอย ร้อยละ 6.1 และความโกรธแค้น ร้อยละ 3.6 เท่านั้น พฤติกรรมในการกระทำความผิด มีการวางแผนกระทำความผิด ร่วมกัน ร้อยละ 49.64 และทำคนเดียว ร้อยละ 50.35 มีจำนวนเท่าๆกัน

พิศาล (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของผู้ต้องขังที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ และปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือผู้ต้องขังฐานความผิดข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืนกระทำชำเราและฆ่า จำนวน 180 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่อายุระหว่าง 21-30 ปี การศึกษาระดับประถมศึกษา สาเหตุกระทำความผิดเพราะ โอกาสและสถานที่อำนวย ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าสถานภาพทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยผู้ต้องขังมีรายได้ต่ำกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรามากกว่าผู้ต้องขังที่มีรายได้สูง

พรศิริ (2541) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยแวดล้อมทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศของเด็กและเยาวชน : กรณีข่มขืนกระทำชำเรา วัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อให้ทราบถึงปัจจัยแวดล้อมทางสังคมของเด็กและเยาวชนที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเราและเพื่อเป็นการแสวงหาวิธีการป้องกันและลดปัญหา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดข่มขืนกระทำชำเราที่ฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด จำนวน 230 ราย โดยการเก็บรวบรวมแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนระหว่าง 16-18 ปี มีการกระทำความผิดรุนแรงกว่ากลุ่มอื่น โดยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้แก่ ดื่มเหล้า เสพกัญชา เล่นการพนัน ชอบทะเลาะวิวาท หนีออกจากบ้าน เท่ยวกลางคืน ผู้เสียหายส่วนใหญ่รู้จักกับเด็กและเยาวชน และกระทำความผิดที่บ้านของผู้กระทำความผิด โดยที่เกิดเหตุไม่มีพี่น้องอยู่ในบริเวณบ้านทำให้มีการกระทำความผิดรุนแรงขึ้น

เขาวลิต (2543) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยทางจิตใจที่มีผลต่อการข่มขืนกระทำชำเรา โดยการศึกษาโดยใช้แบบสอบถามผู้ต้องขังในทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางจำนวน 169 คน ด้วยวิธี Simple Random Sampling

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ผู้กระทำผิดร้อยละ 82.8 มีอายุระหว่าง 23-25 ปี มีผู้กระทำความผิดมีความสนใจเกี่ยวกับเพศโดยรวมอยู่ในระดับสูง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.840 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การได้ดูภาพโป๊ และการใช้อุปกรณ์ประกอบในการร่วมเพศ มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการข่มขืน แต่อายุ รายได้ การศึกษา และสถานภาพการสมรสไม่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการข่มขืน

อดิเทพ (2544) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะความผิดเกี่ยวกับเพศกรณีข่มขืนกระทำชำเรา โดยทำการศึกษาจากเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ คือเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งศาลตัดสินและรับการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง บ้านมุกดา บ้านอุเบกขา และบ้านกรุณา จำนวน 111 คน การหากลุ่มตัวอย่างโดย การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุนั้นกระทำผิด ระหว่าง 14 – 18 ปีขึ้นไป ร้อยละ 67.6 กำลังเรียนหนังสือ ร้อยละ 39.6 บิดาและมารดามีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา ร้อยละ 62.2 และ ร้อยละ 57.7 บิดาและมารดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 47.7 และร้อยละ 44.1 มีรายได้ครอบครัวระหว่าง 6,000 – 10,000 บาท ร้อยละ 50.5 กลุ่มตัวอย่างเคยถูกเพื่อนชักชวนให้อ่านหนังสือลามกอนาจาร ร้อยละ 55.9 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับสื่อจากวีดีโอ/วีซีดีมากที่สุด คือ ทุกวัน จำนวน ร้อยละ 74.8 เวลาที่กระทำความผิด พบว่าส่วนใหญ่จะกระทำความผิดในเวลากลางคืน ร้อยละ 55.9

สรุปผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้ทำวิจัยได้นำเสนอไปในเบื้องต้นนั้น สรุปได้ว่า ตัวแปรต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น อายุ ระดับการศึกษา โอกาสและสถานที่ การคบค้าสมาคมที่แตกต่าง เป็นต้น ล้วนแล้วส่งผลและเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดทั้งสิ้น ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะและประเภทของความผิด ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไปประยุกต์กับการวิจัยครั้งนี้และจัดทำแบบสอบถาม

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ปัจจัยบุคคล

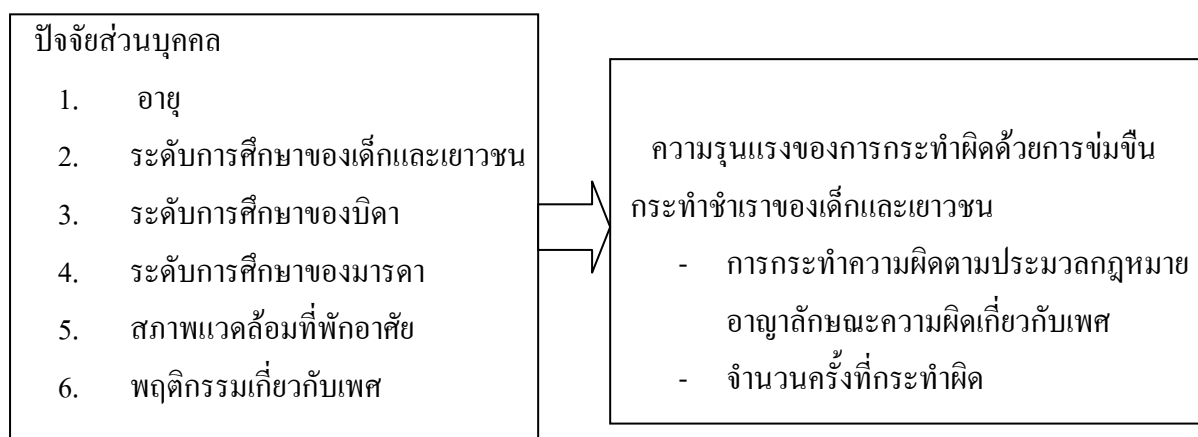
1. อายุ
2. ระดับการศึกษาเด็กและเยาวชน
3. ระดับการศึกษาของบิดา
4. ระดับการศึกษาของมารดา
5. สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย
6. ประสบการณ์พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศ

ตัวแปรตาม

ความรุนแรงของการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

- การกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาลักษณะความผิดเกี่ยวกับเพศ
- จำนวนครั้งที่กระทำผิด

กรอบแนวคิด

ภาพที่ 2 แสดงกรอบแนวคิด

สมมติฐานในการวิจัย

1. อายุมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
2. อายุมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
3. ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
4. ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
5. ระดับการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

6. ระดับการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
7. ระดับการศึกษาของมารดามีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
8. ระดับการศึกษาของมารดามีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
9. สภาพแวดล้อมที่พ่อกาัยมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
10. สภาพแวดล้อมที่พ่อกาัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
11. พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน
12. พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากตำรา เอกสาร บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สถิติคดี และคำพิพากษาศาลฎีกา กฎหมายอาญา รวมถึงอินเทอร์เน็ตทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวกับการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวิธีการและอุปกรณ์ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา โดยศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ซึ่งสำนักงานศาลยุติธรรมได้พิพากษาว่ามีความผิดจริงตามกฎหมายและมีคำสั่งให้เข้ารับการอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 คน โดยใช้การเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีรายละเอียดได้ดังนี้ (ข้อมูล ณ วันที่ 28 ธันวาคม 2548)

1. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย บ้านกรุณา จำนวน 75 คน
ที่อยู่ ถนนสรรพาวุธ แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
2. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย บ้านมุทิตา จำนวน 20 คน
ที่อยู่ ถนนสรรพาวุธ แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
3. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย บ้านอุเบกขา จำนวน 55 คน
ที่อยู่ ถนนสรรพาวุธ แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

การสร้างเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้โดยการศึกษาทฤษฎีและแนวความคิดเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ข้อคิดเห็นจากตำรา วารสาร ผลงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ และข้อเสนอแนะ ตลอดจนเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาทำความเข้าใจถึงการสร้างแบบสอบถาม ศึกษาลักษณะแบบสอบถามต่างๆ เพื่อสร้างแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้
3. สร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แล้วนำแบบสอบถามไปปรึกษากับอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ และคณะกรรมการประจำตัวนิติศาสตร์ของผู้วิจัยเพื่อตรวจสอบและแก้ไขแบบสอบถามให้สมบูรณ์และครอบคลุมเนื้อหา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยโดยการสำรวจ และวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงปริมาณ ซึ่งผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยอาศัยแนวความคิดจากหลากหลายทฤษฎี เช่น ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างของ Edwin หรือทฤษฎีความต้องการของ Maslow ซึ่งทั้งสองทฤษฎีล้วนแล้วแต่เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่ผู้ทำวิจัยได้นำมาใช้ในแบบสอบถาม โดยมีรายละเอียดในการสร้างเป็นขั้นตอนดังนี้

1. เป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของเด็กและเยาวชน เช่น อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ เขตที่พักอาศัย ประสบการณ์พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศ และการคบเพื่อน
2. เป็นข้อมูลเกี่ยวข้องกับลักษณะการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา เช่น เวลาในการกระทำความผิด การนำอาวุธมาใช้ในการกระทำความผิด การทำร้ายร่างกายของผู้ถูกล่วงเกินทางเพศ หรือจำนวนครั้งที่กระทำผิด เป็นต้น

การทดสอบเครื่องมือ

ก่อนเริ่มทำการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจศึกษาเบื้องต้น (Primary Survey) เกี่ยวกับการทดสอบแบบสอบถามนั้น โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วไปทดสอบ (Pre-test) กับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศนอกกลุ่มที่จะทำการศึกษา จำนวน 30 ราย

เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลจากแบบสอบถามดังกล่าวแล้ว ได้นำมาตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไข โดยให้กรรมการที่ปรึกษาพิจารณาแล้วจึงผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเนื้อหา สารวิชาการ จากนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามดังกล่าวกลับไปให้ประธานกรรมการที่ปรึกษา พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

ผู้ทรงคุณวุฒิ คือ

1. ท่านอาจารย์ศักดิ์ชัย ทศนชัยกุล

ผู้พิพากษาอาวุโสประจำศาลจังหวัดนนทบุรีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว

2. ท่านอาจารย์กิตติ แก้วทับทิม

อัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลแขวง 5 (ปทุมวัน)

3. ท่านหม่อมราชวงศ์วรรณภรณ์ สุขเนตร

ผู้พิพากษาสมทบประจำศาลจังหวัดนนทบุรีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์ในการเข้าเก็บข้อมูลจากท่านอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยนำหนังสือที่ออกให้โดยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อขอความร่วมมือจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยท่านอธิบดีฯ ได้สั่งการไปยังศูนย์ฝึกฯ ต่างๆ จากนั้นผู้วิจัยก็ทำการนัดเพื่อเข้าไปเก็บข้อมูล

การวัดตัวแปร

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และของบิดามารดา รวมจำนวน 11 ข้อ

2. สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย คือ การอยู่ในสภาพหรืออาณาบริเวณที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชน ก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจ ซึ่งแบ่งเป็น สภาพแวดล้อมดี และสภาพแวดล้อมไม่ดี โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย (Mean) ดังนี้

$$\begin{aligned}\text{ช่วงความกว้างของข้อมูลแต่ละชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{1 - 0}{2} = \frac{1}{2} \\ &= 0.5\end{aligned}$$

ดังนั้นสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย จึงแบ่งออกได้ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0.00 – 0.50 สภาพแวดล้อมดี

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0.51 – 1.00 สภาพแวดล้อมไม่ดี

3. ประสบการณ์พฤติกรรมทางเพศ วัดแบบประเมินค่าความคิดเห็นมาเป็นเบี่ยงเบนมาก กับเบี่ยงเบนน้อย โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย (Mean) ดังนี้

$$\begin{aligned}\text{ช่วงความกว้างของข้อมูลแต่ละชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{1 - 0}{2} = \frac{1}{2} \\ &= 0.5\end{aligned}$$

ดังนั้นพฤติกรรมเบี่ยงเบน จึงแบ่งออกได้ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0.00 – 0.50 พฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0.51 – 1.00 พฤติกรรมเบี่ยงเบนมาก

4. ความรุนแรงของการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา วัดได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 15 ข้อ โดยมีคะแนน 1 กับ 0 ซึ่งจะมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 15 คะแนน และคะแนนต่ำสุด คือ 0 คะแนน แล้วนำมาจัดเป็นระดับความรุนแรงของการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราเป็นรุนแรงมาก กับรุนแรงน้อย ดังนี้

$$\begin{aligned}\text{ช่วงความกว้างของข้อมูลแต่ละชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{15 - 0}{2} = \frac{15}{2} \\ &= 7.5\end{aligned}$$

ดังนั้นระดับความรุนแรงของการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา จึงแบ่งออกได้เป็น

คะแนน 0 - 7.5 ระดับความรุนแรงมาก

คะแนน 7.5 - 15 ระดับความรุนแรงน้อย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การตรวจสอบข้อมูล ผู้วิจัยได้ตรวจสอบแบบสอบถามทุกฉบับเพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ให้ครบทุกด้าน เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป

2. การนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC[†] (Statistical Package for Social Science PC[†])

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้พรรณนาเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
2. ค่าเฉลี่ย (Mean) ซึ่งใช้อธิบายลักษณะของข้อมูลทั้งหมด
3. ค่า Chi – Square เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงลักษณะของการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน รวมถึงศึกษาแนวทางการป้องกันการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน โดยผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน (Hypothesis Testing)

การวิเคราะห์เชิงพรรณนา

ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ร้อยละ 26.0 มีอายุต่ำกว่า 16 ปี ร้อยละ 34.7 มีอายุ 17 ปี ร้อยละ 24.7 มีอายุ 18 ปี และ ร้อยละ 14.7 มีอายุเกินกว่า 18 ปี การศึกษาระดับมัธยมต้น ร้อยละ 51.3 ถิ่นที่พักอาศัยในภาคกลาง ร้อยละ 95.3 การศึกษาของบิดา ร้อยละ 48.0 การศึกษาของมารดา ร้อยละ 51.3 บิดาประกอบอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 57.3 มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 52.7 อาศัยอยู่กับบิดา/มารดา ร้อยละ 46.0 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=150)	ร้อยละ
1. ท่านอยู่สถานพินิจใด		
บ้านกรุณา	75	50.0
บ้านมุทิตา	20	13.3
บ้านอุเบกขา	55	36.7
2. ปัจจุบันท่านอายุ		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 16 ปี	39	26.0
17 ปี	52	34.7
18 ปี	37	24.7
เกินกว่า 18 ปี	22	14.7
3. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน		
ประถมศึกษา	64	42.7
มัธยมศึกษาตอนต้น	77	51.3
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	9	6.0
4. ถิ่นที่พักอาศัยขณะกระทำความผิด		
ภาคกลาง	143	95.3
ภาคเหนือ	2	1.3
ภาคใต้	1	0.7
ภาคตะวันออก	4	2.7
5. การศึกษาของบิดา		
ประถมศึกษา	72	48.0
มัธยมศึกษาตอนต้น	29	19.4
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	17	11.3
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	9	6.0
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	23	15.3

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=150)	ร้อยละ
6. การศึกษาของมารดา		
ประถมศึกษา	77	51.3
มัธยมศึกษาตอนต้น	21	14.0
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	15	10.0
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	15	10.0
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	22	14.7
7. อาชีพของบิดา		
รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	11	7.4
รับจ้าง	86	57.3
ไม่มีอาชีพ	18	12.0
ค้าขายส่วนตัว	29	19.3
บริษัทเอกชน	6	4.0
8. อาชีพของมารดา		
รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	1	0.7
รับจ้าง	79	52.7
ไม่มีอาชีพ	19	12.7
ค้าขายส่วนตัว	41	27.3
บริษัทเอกชน	10	6.7
9. อาชีพของมารดา		
รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	1	0.7
รับจ้าง	79	52.7
ไม่มีอาชีพ	19	12.7
ค้าขายส่วนตัว	41	27.3
บริษัทเอกชน	10	6.7

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=150)	ร้อยละ
10. รายได้ของครอบครัว ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 6,000 บาท	35	23.4
6,001 – 10,000 บาท	38	25.3
มากกว่า 10,000 บาท	33	22.0
ไม่ทราบ	44	29.3
11. สถานภาพสมรสของบิดา มารดา		
อยู่ร่วมกัน	73	48.6
หย่าร้าง	15	10.0
แยกกันอยู่	46	30.7
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	16	10.7
12. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่กับใคร		
บิดา / มารดา	69	46.0
บิดา	17	11.3
มารดา	27	18.0
ญาติ พี่ น้อง ลุง ป้า น้า อา	35	23.3
เพื่อน	1	0.7
อื่นๆ	1	0.7

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย

โดยภาพรวมของสภาพแวดล้อมที่พักอาศัยอยู่ในระดับที่ดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ร้อยละ 73.3 ที่พักอาศัยอยู่ใกล้โถะสนักเกอร์ ร้อยละ 25.3 ที่พักอาศัยอยู่ใกล้อาบอบนวด ร้อยละ 70.7 ที่พักอาศัยอยู่ใกล้บริเวณร้านค้ารายโอเค ร้อยละ 58.7 ที่พักอาศัยอยู่ใกล้บริเวณสวนอาหาร ร้อยละ 30.7 ที่พักอาศัยอยู่ใกล้บริเวณ คับ บาร์ ร้อยละ 23.3 ที่พักอาศัยอยู่ใกล้ที่ขายหนังสือโป๊ ร้อยละ 19.3 ที่พักอาศัยอยู่ใกล้บริเวณคิสโก้เชค ร้อยละ 34.7 ที่พักอาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนแออัด ร้อยละ 59.3 ที่พักอาศัยอยู่ในบ้านเดี่ยวหรือทาวเฮาส์ ร้อยละ 18.7 ผู้ปกครองไม่ว่าจะไรหากดูหนังสือลามก ร้อยละ 5.3

ผู้ปกครองซื้อสื่อลามกไว้ในบ้าน ร้อยละ 57.3 เพื่อนในชุมชนชักชวนกันดูวิดีโอโป๊ ร้อยละ 82.7 เพื่อนในชุมชนชอบจัดงานสังสรรค์ ร้อยละ 52.7 ในชุมชนมีสถานที่พบปะเพื่อนต่างเพศ ร้อยละ 54.6 ในชุมชนมีผู้หญิงทำงานกลางคืน ร้อยละ 35.3 ในชุมชนมีห้องพักรายวัน ร้อยละ 55.3 ในชุมชนมีผู้หญิงแต่งตัวโป๊เดินไปมา ร้อยละ 8.7 เคยเห็นพ่อ/แม่ มีเพศสัมพันธ์กัน

ตารางที่ 2 แสดงสภาพแวดล้อมที่พักอาศัย

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย	ใช่	ไม่ใช่	$\bar{x}$	ระดับ
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
12. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้โรงภาพยนตร์	44 (29.3)	106 (70.7)	0.29	ดี
13. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้โต๊ะสนุ๊กเกอร์	110 (73.3)	40 (26.7)	0.73	ไม่ดี
14. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้อาบอบนวด	38 (25.3)	112 (74.7)	0.25	ดี
15. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้คาราโอเกะ	106 (70.7)	44 (29.3)	0.71	ไม่ดี
16. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้สวนอาหาร	88 (58.7)	62 (41.3)	0.59	ไม่ดี
17. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้ผับ บาร์	46 (30.7)	104 (69.3)	0.31	ดี
18. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้ที่ขายหนังสือโป๊	35 (23.3)	115 (76.7)	0.23	ดี
19. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้คิสโก้เชค	29 (19.3)	121 (80.7)	0.19	ดี
20. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ในชุมชนแออัด	52 (34.7)	98 (65.3)	0.35	ดี

ตารางที่ 2 (ต่อ)

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย	ใช่	ไม่ใช่	$\bar{x}$	ระดับ
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
21. ท่านอาศัยอยู่ในบ้านเดี่ยว หรือทาวเฮาส์	89 (59.3)	61 (40.7)	0.40	ดี
22. ผู้ปกครองของท่านไม่ว่าอะไรหากรู้ว่าท่าน ดูหรืออ่านสื่อลามก	28 (18.7)	122 (81.3)	0.19	ดี
23. บิดา/มารดาซื้อสื่อลามกไว้ในบ้าน	8 (5.3)	142 (94.7)	0.53	ไม่ดี
24. เพื่อนในชุมชนชวนไปดูวิดีโอโป๊	86 (57.3)	64 (42.7)	0.57	ไม่ดี
25. ท่านมีเพื่อนบ้านในชุมชนที่ชอบจัดงาน สังสรรค์	124 (82.7)	26 (17.3)	0.83	ไม่ดี
26. ในชุมชนของท่านมีสถานที่เพื่อพบปะ สังสรรค์เพื่อนต่างเพศ	79 (52.7)	71 (47.3)	0.53	ไม่ดี
27. ในชุมชนของท่านมีผู้หญิงทำงานกลางคืน	81 (54.0)	69 (46.0)	0.54	ไม่ดี
28. ในชุมชนของท่านมีห้องพักรั่วครวราวยวัน	53 (35.3)	97 (64.7)	0.35	ดี
29. ในชุมชนของท่านมีผู้หญิงแต่งตัวโป๊เดินไปมา	83 (55.3)	67 (44.7)	0.55	ไม่ดี
30. ท่านเคยเห็นพ่อ/แม่ของท่านมีเพศสัมพันธ์กัน	13 (8.7)	137 (91.3)	0.08	ดี
รวม			0.40	ดี

พฤติกรรมเบี่ยงเบน

ในภาพรวมของพฤติกรรมเบี่ยงเบนยังถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดี แต่ก็น่าเป็นห่วงเพราะแนวโน้มที่จะเปลี่ยนจากดีเป็นไม่ดีมีสูงมาก ร้อยละ 50.7 ดื่มสุราก่อนกระทำความผิด ร้อยละ 1.3 ชอบพกรูปโป๊ติดตัว ร้อยละ 28.7 ชอบอ่านหนังสือโป๊ ร้อยละ 35.3 ชอบอ่านบทความเกี่ยวกับเพศ ร้อยละ 9.3 ชอบสะสมรูปโป๊ ร้อยละ 17.3 ดิกรูปโป๊ไว้ในห้องนอน ร้อยละ 47.3 ชอบดูหนังโป๊ ร้อยละ 67.3 ชอบดูผู้หญิงแต่งตัวโป๊ ร้อยละ 57.3 ชอบเข้าไปใกล้ผู้หญิงที่แต่งตัวโป๊ ร้อยละ 72.0 เคยพาผู้หญิงเข้าคูคาราโอเกะ ร้อยละ 78.0 เคยพาผู้หญิงหนีโรงเรียนไปเที่ยว ร้อยละ 57.3 เคยเสพยาบ้า ยาอี ร้อยละ 68.7 เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 6.0 ชอบฉวยโอกาสล่วงเกินผู้หญิงบนรถประจำทาง ร้อยละ 8.0 ใช้ยาช่วยในการกระทำความผิด

ตารางที่ 3 แสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบน

พฤติกรรมเบี่ยงเบน	ใช่ จำนวน (ร้อยละ)	ไม่ใช่ จำนวน (ร้อยละ)	$\bar{X}$	ระดับ
31. ท่านชอบดื่มสุราก่อนกระทำความผิด	76 (50.7)	74 (49.3)	0.51	มาก
32. ท่านชอบพกรูปโป๊ติดตัว	2 (1.3)	148 (98.7)	0.13	น้อย
33. ท่านชอบอ่านหนังสือโป๊	43 (28.7)	107 (71.3)	0.29	น้อย
34. ท่านชอบอ่านบทความเกี่ยวกับเพศ	53 (35.3)	97 (64.7)	0.35	น้อย
35. ท่านชอบสะสมรูปโป๊	14 (9.3)	136 (90.7)	0.93	มาก
36. ท่านดิกรูปโป๊ไว้ในห้องนอน	26 (17.3)	124 (82.7)	0.17	น้อย

ตารางที่ 3 (ต่อ)

พฤติกรรมเบี่ยงเบน	ใช่ จำนวน (ร้อยละ)	ไม่ใช่ จำนวน (ร้อยละ)	$\bar{x}$	ระดับ
37. ท่านชอบดูหนังโป๊	71 (47.3)	79 (52.7)	0.47	น้อย
38. ท่านชอบดูผู้หญิงแต่งตัวโป๊	101 (67.3)	49 (32.7)	0.67	มาก
39. ผู้หญิงที่แต่งตัวโป๊ ท่านชอบที่จะเข้าไปใกล้ๆ	86 (57.3)	64 (42.7)	0.57	มาก
40. ท่านเคยพาผู้หญิงเข้าสู่คาราโอเกะ	108 (72.0)	42 (28.0)	0.72	มาก
41. ท่านเคยหนีโรงเรียนไปเที่ยวกับเพื่อนผู้หญิง	117 (78.0)	33 (22.0)	0.78	มาก
42. ท่านเคยเสพยาบ้า ยาอี	86 (57.3)	64 (42.7)	0.57	มาก
43. ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน	103 (68.7)	47 (31.3)	0.69	มาก
44. เมื่อมีโอกาสนรณรพประจำทาง ท่านชอบฉวย โอกาสเข้าไปใกล้ชิด ล้วงเกิน ทำอนาจาร	9 (6.0)	141 (94.0)	0.60	มาก
45. ท่านใช้ยาปลูกเชื้อสส์ในการกระทำผิด	12 (8.0)	138 (92.0)	0.80	มาก
รวม			0.40	น้อย

ความรุนแรงของการกระทำผิด

ความรุนแรงของการกระทำผิด ร้อยละ 86.7 กระทำความผิดเวลากลางคืน ร้อยละ 78.0 กระทำความผิดร่วมกับผู้อื่น ร้อยละ 25.3 ใช้อาวุธในการกระทำความผิด ร้อยละ 40.0 ได้มีการวางแผน เตรียมการกระทำความผิดล่วงหน้า ร้อยละ 48.7 ใช้ยานพาหนะในการหลบหนีหลังกระทำความผิด ร้อยละ 20.0 ทำร้ายร่างกายผู้หญิงหลังกระทำความผิด ร้อยละ 8.7 ทำร้ายร่างกายผู้หญิงสาหัสหลังกระทำความผิด ร้อยละ 8.0 ทำร้ายร่างกายผู้หญิงโดยมีเจตนาฆ่า ร้อยละ 1.3 ได้ฆ่าผู้หญิงหลังกระทำความผิด ร้อยละ 4.7 ใช้ยาเสพติดช่วยในการกระทำความผิด ร้อยละ 48.7 ใช้บ้านพักอาศัยเป็นสถานที่กระทำความผิด ร้อยละ 20.0 ใช้สถานที่สาธารณะเป็นที่กระทำความผิด ร้อยละ 10.7 ได้ชิงทรัพย์หลังการกระทำความผิด ร้อยละ 46.7 ได้กระทำความผิดมากกว่า 1 ครั้ง

ตารางที่ 4 แสดงความรุนแรงของการกระทำผิด

ความรุนแรงของการกระทำผิด	จำนวน (n=150)	ร้อยละ
46. ท่านกระทำความผิดเวลา		
กลางวัน	20	13.3
กลางคืน	130	86.7
47. ท่านกระทำความผิด		
คนเดียว	33	22.0
หลายคน	117	78.0
48. ท่านใช้อาวุธในการกระทำความผิด		
ใช่	38	25.3
ไม่ใช่	112	74.7
49. ท่านได้มีการวางแผน เตรียมการล่วงหน้า		
วางแผน	60	40.0
ไม่ได้วางแผน	90	60.0
50. ท่านใช้พาหนะในการหลบหนีหลังกระทำความผิด		
ใช่	73	48.7
ไม่ใช่	77	51.3

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ความรุนแรงของการกระทำผิด	จำนวน (n=150)	ร้อยละ
51. ท่านทำร้ายร่างกายโดยมีเจตนาพยายามฆ่า		
ใช่	12	8.0
ไม่ใช่	138	92.0
52. ท่านได้ฆ่าผู้หญิงที่ท่านกระทำความผิดทางเพศ		
ฆ่า	2	1.3
ไม่ได้ฆ่า	148	98.7
53. ท่านได้ใช้ยาเสพติดช่วยในการกระทำความผิด		
ใช่	7	4.7
ไม่ใช่	143	95.3
54. สถานที่ข่มขืนเป็นบ้านพักอาศัย		
ใช่	73	48.7
ไม่ใช่	77	51.3
55. สถานที่ข่มขืนเป็นที่สาธารณะ		
ใช่	30	20.0
ไม่ใช่	120	80.0
56. ท่านชิงทรัพย์หลังข่มขืน		
ใช่	16	10.7
ไม่ใช่	134	89.3
57. ท่านกระทำความผิด		
1 ครั้ง	80	53.3
มากกว่า 1 ครั้ง	70	46.7

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 อายุมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

อายุ	ระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเรา		รวม
	น้อย	มาก	
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 16	18 (46.2)	21 (53.8)	39 (100.0)
17	17 (32.7)	35 (67.3)	52 (100.0)
18	23 (62.2)	14 (37.8)	37 (100.0)
มากกว่า 18	10 (45.5)	12 (54.5)	22 (100.0)
รวม	68 (45.3)	82 (54.7)	150 (100.0)
Chi-Square = 7.59			df = 3
			Sig = 0.05

จากตารางผลการทดสอบ พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยเด็กและเยาวชนอายุ 17 ปี มีระดับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน น้อยถึงร้อยละ 67.3 เด็กและเยาวชนอายุ 18 ปี มีระดับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน น้อย เพียงร้อยละ 45.5 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุสูงขึ้นมีแนวโน้มระดับความรุนแรงในการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศน้อยลง

สมมติฐานที่ 2 อายุมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 6 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

จำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืน			
อายุ	กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน		รวม
	1 ครั้ง	มากกว่า 1 ครั้ง	
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 16	20	39	39
	(51.3)	(48.7)	(100.0)
17	31	21	52
	(59.6)	(40.4)	(100.0)
18	22	15	37
	(59.5)	(40.5)	(100.0)
มากกว่า 18	7	15	22
	(31.8)	(68.2)	(100.0)
รวม	80	70	150
	(53.3)	(46.7)	(100.0)
Chi-Square = 5.54	df = 3		Sig = 0.13

จากตารางผลทดสอบพบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 3 ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนกับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

การศึกษาของ เด็กและเยาวชน	ระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเรา		รวม
	น้อย	มาก	
ประถมศึกษา	32 (50.0)	32 (50.0)	64 (100.0)
มัธยมศึกษา	36 (41.9)	50 (58.1)	86 (100.0)
รวม	68 (45.3)	82 (54.7)	150 (100.0)
Chi-square = 0.98		df = 1	Sig = 0.32

จากตารางผลทดสอบ พบว่าการศึกษาของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ร้อยละ 58.1 เด็กและเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีระดับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนและเด็กและเยาวชนที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนกับจำนวนครั้งในการทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

การศึกษาของ เด็กและเยาวชน	จำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืน		รวม
	กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน		
	1 ครั้ง	มากกว่า 1 ครั้ง	
ประถมศึกษา	35	29	64
	(54.7)	(45.3)	(100.0)
มัธยมศึกษา	45	41	86
	(52.3)	(47.7)	(100.0)
รวม	80	70	150
	(53.3)	(46.7)	(100.0)
Chi-square = .08		df = 1	Sig = 0.77

จากตารางผลทดสอบพบว่าการศึกษาของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 5 ระดับการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับความรุนแรงในการกระทำผิด
ด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

การศึกษาของบิดา	ระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเรา		รวม
	น้อย	มาก	
ประถมศึกษา	40 (55.6)	32 (44.4)	72 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้น	11 (37.9)	18 (62.1)	29 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนปลาย	7 (26.9)	19 (73.1)	26 (100.0)
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	10 (40.9)	13 (59.1)	23 (100.0)
รวม	68 (45.3)	82 (54.7)	150 (100.0)
Chi-square = 7.26		df = 1	Sig = 0.06

จากตารางผลทดสอบ พบว่าการศึกษาของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยเด็กและเยาวชนที่บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา มีระดับความรุนแรงมาก ร้อยละ 44.4

สมมติฐานที่ 6 ระดับการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 10 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับจำนวนครั้งในการกระทำผิด
ด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

การศึกษาของบิดา	จำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืน		รวม
	กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน		
	1 ครั้ง	มากกว่า 1 ครั้ง	
ประถมศึกษา	41	31	72
	(52.2)	(47.8)	(100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้น	18	11	29
	(62.1)	(37.9)	(100.0)
มัธยมศึกษาตอนปลาย	9	17	26
	(34.6)	(65.4)	(100.0)
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	12	11	23
	(52.2)	(47.8)	(100.0)
รวม	80	70	150
	(53.3)	(46.7)	(100.0)
Chi-square = 4.93		df = 3	Sig = 0.17

จากตารางผลทดสอบพบว่าการศึกษาของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 7 ระดับการศึกษาของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษามารดากับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

การศึกษาของมารดา	ระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเรา		รวม
	น้อย	มาก	
ประถมศึกษา	43 (55.8)	34 (44.2)	77 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้น	7 (33.3)	14 (66.7)	21 (100.0)
มัธยมศึกษาตอนปลาย	9 (30.0)	21 (70.0)	30 (100.0)
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	9 (40.9)	13 (59.1)	22 (100.0)
รวม	68 (45.3)	82 (54.7)	150 (100.0)
Chi-square = 7.67		df = 1	Sig = 0.05

จากตารางผลทดสอบ พบว่าการศึกษามารดามีความสัมพันธ์ต่อความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยเด็กและเยาวชนที่มารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา มีระดับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา มาก ร้อยละ 44.2

สมมติฐานที่ 8 ระดับการศึกษาของมารดามีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 12 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดา กับจำนวนครั้งในการกระทำผิด ด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

การศึกษาของมารดา	จำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืน		รวม
	กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน		
	1 ครั้ง	มากกว่า 1 ครั้ง	
ประถมศึกษา	43	34	77
	(55.8)	(44.2)	(100.0)
มัธยมศึกษาตอนต้น	14	7	21
	(66.7)	(33.3)	(100.0)
มัธยมศึกษาตอนปลาย	12	18	30
	(40.0)	(60.0)	(100.0)
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	11	11	22
	(50.0)	(50.0)	(100.0)
รวม	80	70	150
	(53.3)	(46.7)	(100.0)
Chi-square = 3.936		df = 3	Sig = 0.26

จากตารางผลทดสอบพบว่าการศึกษาของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 9 สภาพแวดล้อมที่พ่อกาัยมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิด ด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 13 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่พักอาศัยกับความรุนแรงในการกระทำผิด
ด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย	ระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเรา		รวม
	น้อย	มาก	
สภาพแวดล้อมที่ดี	52 (49.5)	53 (50.5)	105
สภาพแวดล้อมที่ไม่ดี	16 (35.6)	29 (64.4)	45
รวม	68 (45.3)	82 (54.7)	150 (100.0)
Chi-square = 2.48		df = 1	Sig = 0.11

จากตารางผลทดสอบ พบว่าสภาพแวดล้อมที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด
ด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 10 สภาพแวดล้อมที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิด
ด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 14 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย	จำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืน		รวม
	กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน		
	1 ครั้ง	มากกว่า 1 ครั้ง	
สภาพแวดล้อมที่ดี	62	43	105
	(59.0)	(41.0)	
สภาพแวดล้อมที่ไม่ดี	18	27	45
	(40.0)	(60.0)	
รวม	80	70	150
	(53.3)	(46.7)	
Chi-square = 4.59		df = 1	Sig = 0.03

จากตารางผลทดสอบ พบว่าสภาพแวดล้อมที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยที่ร้อยละ 60 ของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี มีการกระทำความผิดมากกว่า 1 ครั้ง แสดงให้เห็นว่า หากเด็กและเยาวชนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี จะทำให้การกระทำผิดลดลง

สมมติฐานที่ 11 พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 15 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศกับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ	ระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเรา		รวม
	น้อย	มาก	
เพศ			
ชาย	14 (32.6)	29 (67.4)	43 (100.0)
ไม่ชาย	54 (50.5)	53 (49.5)	107 (100.0)
รวม	68 (45.3)	82 (54.7)	150 (100.0)
Chi-square = 3.97		df = 1	Sig = 0.04

จากตารางผลทดสอบ พบว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมีความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมาก ร้อยละ 67.4 มีระดับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราสูง

สมมติฐานที่ 12 พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 16 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศกับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

พฤติกรรมเบี่ยงเบนทาง เพศ	จำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืน		รวม
	กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน		
	1 ครั้ง	มากกว่า 1 ครั้ง	
เคย	18	25	43
	(41.9)	(58.1)	(100.0)
ไม่เคย	62	45	107
	(57.9)	(42.1)	(100.0)
รวม	80	70	150
	(53.3)	(46.7)	(100.0)
Chi-square = 3.18		df = 1	Sig = 0.07

จากตารางผลทดสอบ พบว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

การศึกษาเฉพาะราย

รายที่ 1

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย บ้านอุเบกขา

ชื่อ

นายคำ (นามสมมติ)

อายุ

17 ปี

การกระทำความผิด

ข่มขืนกระทำชำเรา และร่วมมาผู้อื่นโดยเจตนา

ลักษณะทั่วไป

ผิวคล้ำ ผอม สูงประมาณ 170 เซนติเมตร

ประวัติ

ถิ่นฐานอยู่ภาคกลาง จบการศึกษาสูงสุดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น บิดาจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา ทำงานรัฐวิสาหกิจ มารดาจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำงานรัฐวิสาหกิจ รายได้ครอบครัว ประมาณ 30,000 บาทต่อเดือน

นายคำอาศัยอยู่กับญาติ ซึ่งอาศัยอยู่ในทาวเฮ้าส์ แต่อยู่ใกล้แหล่งบันเทิงต่างๆ เช่น โต๊ะสนุ๊กเกอร์ อาบอบนวด และบาร์ และเป็นเขตชุมชนแออัดพอสมควร จึงมีเพื่อนที่พบปะใกล้ชิดกันเป็นประจำมาก และมักจะชักชวนกันไปดูหนังไป เนื่องจากอยู่ใกล้กับสถานที่ขายหนังสือลามกอนาจาร และในหมู่เพื่อนๆ ชอบจัดงานสังสรรค์ โดยมีเพื่อนต่างเพศมาพบปะสังสรรค์ด้วย

นายคำกระทำความผิดในเวลากลางคืน โดยได้มีการวางแผน เตรียมการร่วมกับเพื่อนอีก 1 คน การกระทำผิดของนายคำได้ใช้บ้านพักอาศัยของนายคำเป็นที่ร่วมข่มขืนกระทำชำเรา จากนั้นได้ฆ่าเหยื่อและรีบหลบหนีก่อนที่จะถูกจับกุมจากเจ้าหน้าที่

รายชื่อ 2

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย บ้านอุเบกขา

ชื่อ

นายแดง (นามสมมติ)

อายุ

18 ปี

การกระทำความผิด

ข่มขืนกระทำชำเรา และร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

ลักษณะทั่วไป

ผิวดำแดง ท้วม สูงประมาณ 180 เซนติเมตร

ประวัติ

ถิ่นฐานอยู่ภาคกลาง จบการศึกษาสูงสุดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น บิดาจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำงานรับจ้าง มารดาจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำงานรับจ้าง รายได้ครอบครัว ประมาณ 10,000 บาทต่อเดือน

นายแดงอาศัยอยู่กับบิดา มารดา โดยสภาพแวดล้อมที่พักอาศัย เป็นชุมชนแออัด ใกล้แหล่งบันเทิงต่างๆ เช่น โต๊ะสนุกเกอร์ สวนอาหารและบาร์ โดยบ่อยครั้งที่นายแดงหนีโรงเรียนพาเพื่อนต่างเพศเข้าคู่อราโอเคเพื่อความบันเทิง และเพื่อที่จะได้ใกล้ชิดกับเพื่อนต่างเพศ

นายแดงกระทำความผิดในเวลากลางคืน โดยได้มีการวางแผนเตรียมการล่วงหน้าร่วมกับเพื่อนอีก 1 คน สถานที่ใช้ข่มขืนกระทำชำเราเป็นบ้านพักอาศัยของเพื่อนซึ่งก็คือนายดำ โดยหลังจากร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา และได้ร่วมกันฆ่าเหยื่อ จากนั้นนายแดงร่วมหลบหนีไปกับเพื่อน แต่ถูกจับกุมในที่สุด

รายชื่อ 3

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย บ้านมุกดา

ชื่อ

นายเจียว (นามสมมติ)

อายุ

16 ปี

การกระทำความผิด

ข่มขืนกระทำชำเรา และทำร้ายร่างกาย

ลักษณะทั่วไป

ผิวขาว ผอม สูงประมาณ 170 เซนติเมตร

ประวัติ

ถิ่นฐานอยู่ภาคกลาง จบการศึกษาสูงสุดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น บิดาจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา ทำงานรับจ้าง มารดาจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา ทำงานรับจ้าง รายได้ครอบครัว ประมาณ 8,000 บาทต่อเดือน

ลักษณะนิสัยของนายเจียวชอบมั่วสุมดื่มสุรากับเพื่อนเป็นประจำเมื่อมีเวลาได้ปะทะกัน และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนด้วยการชอบดู ชอบอ่านหนังสือโป๊ เคยมีประสบการณ์ทางเพศกับเพื่อนผู้หญิงและมีการใช้ยาปลุกเร้าในการกระทำความผิด

นายเขียวกระทำผิดในเวลากลางวันในบ้านพักของตนเองซึ่งเป็นบ้านเช่าเดี่ยวบริเวณชานเมืองซึ่งอาศัยอยู่ไกลจากแหล่งชุมชน โดยเหยื่อของนายเขียวเป็นเพื่อนของเพื่อนหญิงนายเขียวเอง ซึ่งได้รู้จักกันเพียงเวลาไม่นาน และวันเกิดเหตุนายเขียวได้ออกอุบายหลอกเหยื่อมาที่บ้านแล้วลงมือกระทำผิด

ข้อวิจารณ์

จากการศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ผลของการศึกษามีข้อวิจารณ์ดังนี้

เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 16-18 ปี ซึ่งถือว่าเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ เป็นช่วงที่ติดเพื่อน และเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น อยากรทดลอง เรียนรู้การเปลี่ยนแปลงต่างๆทางร่างกาย ผนวกกับความสมบูรณ์ทางร่างกายถือว่าสมบูรณ์เต็มที่ ดังนั้นความต้องการทางเพศ เป็นความต้องการโดยธรรมชาติ หากผู้ปกครองหรือ พ่อ แม่ ไม่เข้ามาดูแลเอาใจใส่ในส่วนนี้ ก็จะทำให้เด็กและเยาวชนหลงทางหรือเข้าใจแบบผิดๆ ได้ ซึ่งทฤษฎีครอบครับบกพร่อง ของ Taft (อ้างในนวลจันทร์ 2548: 80-82) ซึ่งกล่าวถึงลักษณะต่างๆ ของสภาพครอบครัวบกพร่อง ซึ่งส่งผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ผลการศึกษาวิจัย พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน การศึกษาของมารดาที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน และพฤติกรรมเกี่ยวกับเพศมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ทั้งนี้ การศึกษาของบิดาถึงแม้ผลทดสอบแสดงให้เห็นว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ก็ตาม แต่ค่าที่แสดงผลคือ 0.06 ซึ่งถือได้ว่ามีแนวโน้มที่จะมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

การศึกษาของมารดาที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน วิเคราะห์ได้ว่า ความสัมพันธ์ของมารดากับเด็กและเยาวชนจะมีค่อนข้างมากกว่า ความสัมพันธ์กับบิดา ดังนั้น การที่มารดามีโอกาสได้อยู่ใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน เป็นโอกาสให้ได้อบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนว่าสิ่งใดดี และสิ่งใดไม่ดี ขณะเดียวกัน เยาวชนเองก็กำลัง

ลอกเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลที่เขาอยู่ใกล้ด้วย ด้วยเหตุนี้เอง หากมารดาไม่มีการศึกษาที่ไม่สูง โลกทัศน์ของมารดา ก็จะแคบลงตามไป ดังนั้น การที่จะอบรมเลี้ยงดูเด็กและเยาวชนให้รู้ถึงเรื่องราว หรือการปฏิบัติตัวในสังคมก็จะลดน้อยลงตามไปด้วย ซึ่งก็ไม่ได้หมายความว่า การศึกษาที่สูงจะ ช่วยพัฒนาคนเสมอไป เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่าตามหน้าหนังสือพิมพ์ว่า คนที่เป็นหมอ หรือมี ตำแหน่งสูงทางสังคมก็สามารถกระทำผิดได้เช่นกัน แต่ก็ยังเป็นส่วนน้อย เพราะว่าการศึกษาจะช่วย ชัดเกล้าให้คนรู้จักคิด ไตร่ตรอง ตั้งสติ และยึดถืออยู่ในสิ่งที่ดี ซึ่งก็สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เชาวลิศ (2543) ศึกษาพบว่า ผู้กระทำผิดร้อยละ 82.8 มีอายุระหว่าง 23-25 ปี มีผู้กระทำความผิดมี ความสนใจเกี่ยวกับเพศโดยรวมอยู่ในระดับสูง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.840 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การได้ดูภาพโป๊ และการใช้อุปกรณ์ประกอบในการร่วมเพศ มีความสัมพันธ์กับความรุนแรง ในการข่มขืน แต่อายุ รายได้ การศึกษา และสถานภาพการสมรสไม่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรง ในการข่มขืน

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรข้อมูล ปรากฏว่า เมื่ออายุมากขึ้น ความรุนแรงเริ่ม ลดลง สามารถวิเคราะห์ได้ว่า เมื่อเด็กและเยาวชนมีการเจริญเติบโตขึ้น ซึ่งก็หมายความว่าระดับ การศึกษาย่อมสูงขึ้นตามอายุไปด้วย และเมื่อมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นแล้ว การพัฒนาทางสมอง และสภาพจิตใจ ความคิดย่อมพัฒนาขึ้นด้วยเช่นกัน ตามทฤษฎีของ ซิกมันด์ ฟรอยด์ ที่วิเคราะห์ องค์ประกอบของจิตใจเป็น 3 ส่วน คือ Id Ego และ Super ego โดยมีการพัฒนาขึ้นเป็นลำดับ

พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของ เด็กและเยาวชน จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นว่าเด็กและเยาวชนเป็นวัยที่กำลังอยากรู้อยากเห็น อยาก ทดลอง ดังนั้นเด็กและเยาวชนไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงล้วนแล้วแต่มีความต้องการที่จะทดลอง การเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของสภาพร่างกายของตนเองว่า ความแตกต่างระหว่างเพศชายและ หญิงนั้นเป็นอย่างไร และด้วยวัยที่ติดคนอง รวมถึงพฤติกรรมที่ชอบเลียนแบบ ความรู้เกี่ยวกับเรื่อง เพศจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษา และเก็บเกี่ยวประสบการณ์เพื่อที่จะให้ตัวเองสามารถเข้าไปอยู่ ในกลุ่มร่วมกับเพื่อนวัยเดียวกันได้ เพราะภายในกลุ่มวัยรุ่น พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศ เป็นสิ่งที่มีการ พุดคุยกันอย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นการแชร์ประสบการณ์ของตัวเองหรือบอกเล่าถึงสิ่งที่ได้ไปดู ไปเห็น ทั้งนี้ อาจจะเป็นการดูสื่อลามก เรื่องเล่าจากรุ่นพี่ หรือการที่ได้ไปเห็นของจริง ซึ่งสอดคล้อง กับทฤษฎีความต้องการของ อับราฮัม มาสโลว์ ที่กล่าวถึงความต้องการของมนุษย์ว่าคนเราทุกคนจะ มีพฤติกรรมการกระทำพยายามให้ได้สิ่งที่เราต้องการ ซึ่งก็สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พรศิริ (2541) ศึกษาพบว่า ผลการวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนระหว่าง 16-18 ปี มีการกระทำความผิดรุนแรง

กว่ากลุ่มอื่น โดยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้แก่ ดื่มเหล้า เสพกัญชา เล่นการพนัน ชอบทะเลาะวิวาท หนีออกจากบ้าน เที่ยวกลางคืน ผู้เสียหายส่วนใหญ่รู้จักกับเด็กและเยาวชน และกระทำความผิดที่บ้านของผู้กระทำความผิด โดยที่เกิดเหตุไม่มีพี่น้องอยู่ในบริเวณบ้านทำให้มีการกระทำความผิดรุนแรงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดคดีเกี่ยวกับเพศ ซึ่งศาลตัดสินและรับการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย บ้านกรุณา บ้านมุทิตา และบ้านอุเบกขา จำนวนทั้งสิ้น 150 คน

การรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้ไปประเมินผลด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรม SPSS สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าไคสแควร์ (Chi-Square) โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ จากผลการศึกษาวิจัย พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศจำนวนร้อยละ 67.3 มีอายุ 17 ปี ร้อยละ 95.3 มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง ร้อยละ 58.1 การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 44.4 บิดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ร้อยละ 44.2 มารดามีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ร้อยละ 57.3 บิดามีอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 52.7 มารดามีอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 52.6 ครอบครัวมีรายได้ต่ำกว่า 6000 บาท ร้อยละ 54.0 ไม่ได้อาศัยอยู่ร่วมกับบิดาและมารดา ร้อยละ 64.4 อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี ร้อยละ 67.4 เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศร้อยละ 68.7 เด็กและเยาวชนเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 72.0 เคยพาผู้หญิงเข้าสู่คาราโอเกะ ร้อยละ 78.0 เคยพาผู้หญิงหนีโรงเรียนไปเที่ยว ร้อยละ 57.3 เด็กและเยาวชนเคยเสพยาบ้า ยาอี ร้อยละ 46.7 กระทำผิดมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง

การทดสอบสมมติฐาน

ผลการศึกษาครั้งนี้ ผลการทดสอบสมมติฐานมีดังนี้

อายุมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

อายุไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

การศึกษาของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

การศึกษาของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

การศึกษาของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

การศึกษาของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

การศึกษาของมารดาไม่มีความสัมพันธ์ต่อการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

การศึกษาของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สภาพแวดล้อมที่พ่อกาัยมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำผิดด้วยการข่มขืน
กระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดด้วยการข่มขืน กระทำชำเรา
ของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการกระทำ
ผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ข้อเสนอแนะ

การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นภัยอันตรายร้ายแรงซึ่งเป็นปัญหาของสังคมที่นับวันจะทวีความ
รุนแรงยิ่งขึ้นปรากฏการณ์ที่พบว่าเด็กมีการกระทำความผิดในด้านของการคุกคามทางร่างกาย ทาง
เพศ และทางจิตใจ พบมากขึ้น โดยส่วนใหญ่มักจะเกิดในครอบครัวยากจน ขาดการศึกษา สภาพ
สังคมที่เลวร้าย

ผลการวิจัยประเด็นดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะ ดังนี้

1. จากข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างพบว่า เด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดด้วยการข่มขืน
กระทำชำเรามีอายุระหว่าง 16-18 ปี มีจำนวนสูงถึงร้อยละ 59.4 ซึ่งในช่วงวัยดังกล่าว เป็นวัยที่อยากร
รู้ อยากรเห็น มีความต้องการทางเพศสูง เนื่องจากร่างกาย และอวัยวะมีการเจริญเติบโตอย่างเต็มที่
และแข็งแรง รวมทั้งวัยของเด็กและเยาวชนนี้มีพลังส่วนเกินมาก ซึ่งพลังส่วนนี้ควรจะมีการนำมาใช้
ให้ถูกวิธี ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะว่า

1.1 กีฬา – กระตุ้นให้ส่งเสริมการเล่นกีฬาให้มากขึ้น เพื่อกีฬาจะเป็นการ
เสริมสร้างมิตรภาพและเชื่อมสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนและสมาชิกในความครัวให้ดียิ่งขึ้น

1.2 กิจกรรมในโรงเรียน – ให้กระทรวงศึกษาธิการออกนโยบายผลักดันให้มี
กิจกรรมในโรงเรียนมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมในเวลาเรียน หรือหลังเลิกเรียน

1.3 จัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาแก่นักกล 2 กลุ่ม คือ บิดา มารดา และ เยาวชน เพื่อให้คำปรึกษาแก่บิดา มารดาที่ขาดความรู้ในการเลี้ยงดูเยาวชน หรือในกรณีที่ทางครอบครัวมีปัญหาขัดแย้งกันระหว่างบิดา มารดา กับเด็กและเยาวชน ทั้งนี้ ก็เพื่อที่จะให้เด็กและเยาวชนมีความรู้ดีกว่าอย่างน้อยเขาก็ยังมีที่ปรึกษาที่สามารถให้คำแนะนำเขาได้ในเวลาที่เขาต้องการ

1.4 จัดตั้งศูนย์เยาวชนให้ครอบคลุมพื้นที่โดยรอบของกรุงเทพมหานคร โดยจะเสนอต่อกรุงเทพมหานครให้ศึกษาความเป็นไปได้ในการเพิ่มปริมาณศูนย์เยาวชนให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ เพื่อที่เด็กและเยาวชนสามารถใช้เวลายามว่างให้เป็นประโยชน์

2. การศึกษา จากผลการวิจัยพบว่าเด็กที่กระทำความผิดส่วนใหญ่จะมีการศึกษาในระดับมัธยมต้น ร้อยละ 51.3 และมีถิ่นที่พำอาศัยในภาคกลางพบว่ามีร้อยละ 95.3 ที่กระทำความผิด แม้ว่าสถาบันการศึกษาได้ปลูกฝัง ให้การศึกษากับเยาวชน หรือรัฐบาลกำหนดการศึกษาภาคบังคับไว้แล้วก็ตาม ดังนั้น

ผู้วิจัยเสนอแนะว่าควรให้ความรู้ การศึกษา ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาให้มากขึ้น โดยให้คำแนะนำอย่างถูกต้องไม่ผิดวิธี ไม่ใช่วิธีลองผิดลองถูกซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความผิดพลาดต่าง ๆ ขึ้นได้ และในส่วนของภาครัฐควรหันมาสนใจในเรื่องการศึกษาภาคบังคับอย่างจริงจังมากขึ้น

3. สภาพแวดล้อมที่พำอาศัย พบว่ามีที่พำอาศัยอยู่ใกล้อบบอบนวดถึงร้อยละ 70.7 อยู่ในบริเวณชุมชนแออัดถึงร้อยละ 59.3 ซึ่งผลจากการวิจัยพบว่าที่พำอาศัยของเด็กอยู่ใกล้กับแหล่งที่อาจจะส่งผลทำให้เกิดการนำเอามาเป็นแบบอย่างซึ่งก่อให้เกิดการกระทำความผิดได้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะปัญหาสภาพแวดล้อม ดังนี้

3.1 การจัดระเบียบสังคม และการวางผังเมืองต่างๆ โดยไม่สมควรให้สถานศึกษา เขตที่พำอาศัย หรือสถานที่ทำงานเข้ามาตั้งอยู่ใกล้กับแหล่งสถานบันเทิงหรือสถานบริการ

3.2 สำนักงานตำรวจแห่งชาติและเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องเคร่งครัดในการให้ใบอนุญาตแก่สถานบันเทิงต่างๆ และต้องออกตรวจตรา บังคับใช้กฎหมายกับสถานบริการที่ฝ่าฝืนหรือทำผิดกฎหมาย โดยไม่เลือกปฏิบัติ

4. สื่อ จากผลสำรวจพบว่าเด็กชอบดูภาพโป๊ หนังสือลามก ถึงร้อยละ 67.3 ผู้วิจัยขอเสนอแนะว่า

4.1 ควรจัดรายการให้สื่อออกมาในทางบวกมากขึ้นทุกรูปแบบ ตัวอย่างเช่น หนังสือพิมพ์บางฉบับที่มักจะมีรูปของผู้หญิงในชุดว่ายน้ำขึ้นอยู่หน้า 1 เป็นประจำ การกระทำเป็นสิ่งที่ไม่สมควร เพราะว่า หนังสือพิมพ์เป็นอะไรที่สามารถหาซื้อได้ง่าย โดยเฉพาะเวลาดั่งอยู่บนแผงขาย จะเป็นที่สุดตาของเด็กและเยาวชน และอาจจะเป็นสิ่งเร้าที่ทำให้เด็กและเยาวชนเกิดความต้องการทางเพศได้

นิตยสารบางฉบับที่มักจะสอดแทรกบทความเกี่ยวกับเพศหรือรูปประเภทลามก อนาจารไว้ด้านใน ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจทำให้เด็กรอดสายตาของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองในการควบคุมดูแลเด็กและเยาวชนให้พ้นจากสื่อลามกอนาจาร

4.2 ควรจัดตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบในการควบคุมการเผยแพร่ของสื่อโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นในการรณรงค์ การเร่งดำเนินการปราบปราม และมีมาตรการในการควบคุมสื่อลามกอนาจาร ให้ออกมาในรูปแบบของสื่อที่มีการต่อต้านและป้องกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มเยาวชนชายอายุระหว่าง 16 – 18 ปี ที่ได้รับการอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

2. การกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน เป็นปัญหาที่ควรได้ติดตามศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในเชิงคุณภาพ เพื่อให้ทราบถึงปัญหา สาเหตุ และได้เข้าใจความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน และจะทำให้ได้รับข้อมูลที่แท้จริง

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กลุ่มงานการเจ้าหน้าที่. สำนักงานเลขาธิการกรม กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. 2548.

โครงสร้างอัตรากำลัง (เอกสารอัดสำเนา).

กลุ่มงานการเจ้าหน้าที่. สำนักงานเลขาธิการกรม กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. 2548.

ประวัติและความเป็นมากรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (เอกสารอัดสำเนา)

กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 2548. สถิติจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูก

จับกุมส่งสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิด ตั้งแต่ปี พ.ศ.2538-2547.

กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและ

คุ้มครองเด็กและเยาวชน 2548. สถิติจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจฯ

ทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิด ตั้งแต่เดือนมกราคม – พฤษภาคม 2548.

ฉลอง สุขจันทร์ 2542. การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีคดี

ปล้นทรัพย์, วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เชาวลิต ผดุงนันทน์ 2543. ปัจจัยทางจิตใจที่มีผลต่อการข่มขืนกระทำชำเรา, วิทยานิพนธ์

ปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล 2525. รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาความผิดเกี่ยวกับเพศ : กรณีข่มขืน

กระทำชำเรา. เอกสารโรเนียว.

_____ 2530. อาชญาวิทยาคลินิก. กรุงเทพมหานคร, สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล 2534. บทบาทบิดามารดาของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย สถาบันวิจัยและ

พัฒนา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____ 2540 อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม) นนทบุรี, พรทิพย์การพิมพ์.

_____ 2548 อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม) นนทบุรี, พรทิพย์การพิมพ์.

พิศาล มุขแจ้ง 2540. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ. กรุงเทพฯ, วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหิดล.

พรศิริ มูลดิษฐ์ 2541. ปัจจัยแวดล้อมทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการกระทำความผิดทางเพศของเด็กและเยาวชน: กรณีข่มขืนกระทำชำเรา. กรุงเทพฯ, วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหิดล.

ภาควิชาสถิติ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2547. หลักสูตร 1 กรุงเทพฯ, สำนักส่งเสริมและฝึกอบรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ประพันธ์ศักดิ์ ประสานสุข 2542. การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนคดีข่มขืนกระทำชำเรา: ศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กรุงเทพฯ, วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วัลลภ รัฐนัตรานนท์ 2545. ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพมหานคร.

รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ 2539. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของนิสิตนักศึกษา วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยบูรพา.

สมพร อมรชัยนพคุณ 2547. กระบวนการยุติธรรมกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน (online) แหล่งที่มา www.lawonline.co.th/document/somporn.doc

สมาน ศรีโกศล 2545. การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน: ศึกษาเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ กรุงเทพฯ วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุชาติ โสโมประยูร และวรรณิ โสโมประยูร 2531. **เพศศึกษา** กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

อดิเทพ เดชคง 2544. **การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีความผิดเกี่ยวกับเพศกรณีข่มขืนกระทำชำเรา**. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

หนังสือพิมพ์คมชัดลึก 2548. **ธรรมะจากข่าว: เช็กส์ด่วน สังคมดัดหนายิม** กรุงเทพมหานคร

Abraham Maslow 1998. **“Maslow on Management”**, United State of America, John Wiley & Sons

Clemens Bartollas 2005. **“Juvenile Delinquency”**, United State of America, Allyn & Bacon

Edwin H. Sutherland 1947 **“Principles of Criminology Philadelphia Lippincott”**.

อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. 2540 **อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม)** นนทบุรี : พรทิพย์การพิมพ์.

Encyclopedia.com 2005. **“Juvenile delinquency”**. <http://www.encyclopedia.com>

Feist, Jess, Personality 1977 **“A Coynitive View New Jersey, Prenitce Hall, Inc 1977**

อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. 2540 **อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม)** นนทบุรี : พรทิพย์การพิมพ์.

Freud Sigmund 1961 **“The Ego and the Id” in The Complete Psychological Work of Sigmund Freud. Vol. 19 London : The Hogarth Press 1961**

อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. 2540 **อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม)** นนทบุรี : พรทิพย์การพิมพ์

Larry Siegal 2002, “**Juvenile Delinquency : Theory, Practice, and Law**” United State of America, Wadsworth Publishing

Taft Donald R. and England, Ralph W 1964. “Criminology” New York The Macmillan Company
 อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. 2540 อาชญากรรม (การป้องกัน: การควบคุม) นนทบุรี :
 พรทิพย์การพิมพ์

United Nations 1990. “**United Nations Guidelines for the Prevention of Juvenile Delinquency**” (online) Available: www.un.org

World Youth Report 2003. “**Ch. 7 – Juvenile delinquency**”. (online) Available:
www.un.org/youth

World Youth Report 2005. “**Juvenile delinquency**”. (online) Available: www.un.org/youth

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตารางผนวกที่ 1 แสดงจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ปี พ.ศ.2538-2547

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.									
	2538	2539	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547
รวม	20,419	23,591	30,668	38,472	37,388	35,439	31,448	35,285	29,915	33,308
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	6,093	6,277	7,782	9,196	7,986	7,719	7,374	7,949	8,886	10,496
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	1,501	1,396	1,985	1,919	2,304	1,946	2,175	3,054	4,843	5,969
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	823	823	964	947	1,004	961	1,026	1,479	1,735	2,416
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง	404	314	288	203	557	482	397	681	1,016	1,149
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	7,657	9,957	14,407	20,986	21,099	20,103	16,563	16,723	5,897	5,310
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	309	4,235	4,350	4,163	892	900	933	1,380	1,957	2,031
ความผิดอื่นๆ	3,632	589	892	1,058	3,546	3,328	2,980	4,019	5,581	5,937

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. 2548.

ตารางผนวกที่ 2 จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำแนกตามฐาน
ความผิด ตั้งแต่เดือนมกราคม – พฤษภาคม 2548

ฐานความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	4,110	28.46
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	2,502	17.33
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1,118	7.74
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการ ปกครอง	555	3.84
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	2,374	16.44
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	949	6.57
ความผิดอื่นๆ	2,833	19.62
รวม	14,441	100

ที่มา: กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจ
และคุ้มครองเด็กและเยาวชน. 2548.

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การกระทำผิดด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่กำหนดไว้ให้

ส่วนที่ ๑ ปังจัยส่วนบุคคล

๑. ท่านอยู่สถานพินิจใด โปรดระบุ _____

๒. ปัจจุบันท่านอายุ โปรดระบุ _____ ปี

๓. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน

☐ ประถมศึกษา

☐ มัธยมศึกษาปลาย หรือเทียบเท่า

☐ มัธยมศึกษาต้น

☐ ไม่ได้เรียนหนังสือ

๔. ถิ่นที่อาศัยขณะกระทำความผิด

☐ ภาคกลาง

☐ ภาคใต้

☐ ภาคตะวันตก

☐ ภาคเหนือ

☐ ภาคตะวันออก

๕. การศึกษาของบิดา

☐ ประถมศึกษา

☐ มัธยมศึกษาตอนต้น

☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช

☐ อนุปริญญา / ปวส / เทียบเท่า

☐ ปริญญาตรีหรือสูงกว่า

๖. การศึกษาของมารดา

☐ ประถมศึกษา

☐ มัธยมศึกษาตอนต้น

☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช

☐ อนุปริญญา / ปวส / เทียบเท่า

☐ ปริญญาตรีหรือสูงกว่า

๗. อาชีพของบิดา

- ☐ รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ
- ☐ รับจ้าง
- ☐ ไม่มีอาชีพ
- ☐ ค้าขายส่วนตัว
- ☐ บริษัทเอกชน

๘. อาชีพของมารดา

- ☐ รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ
- ☐ รับจ้าง
- ☐ ไม่มีอาชีพ
- ☐ ค้าขายส่วนตัว
- ☐ บริษัทเอกชน

๙. รายได้ของครอบครัว _____ บาทต่อเดือน

๑๐. สถานภาพสมรสของบิดา มารดา

☐ อยู่ร่วมกัน	☐ แยกกันอยู่
☐ หย่าร้าง	☐ บิดาหรือมารดาเสียชีวิต

๑๑. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่กับใคร

- ☐ บิดา / มารดา
- ☐ บิดา
- ☐ มารดา
- ☐ ญาติ พี่ น้อง ลุง ป้า น้า อา
- ☐ เพื่อน
- ☐ อื่นๆ โปรดระบุ _____

ส่วนที่ ๒ สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในสิ่งที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด	ใช่	ไม่ใช่
๑๒. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้โรงพยาบาลนคร		
๑๓. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้โถะสุนัขเกอร์		
๑๔. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้อาบอบนวด		
๑๕. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้คาราโอเกะ		
๑๖. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้สวนอาหาร		
๑๗. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้ผับ บาร์		
๑๘. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้สถานที่ขายหนังสือดีลามกเถื่อน		
๑๙. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ใกล้คิสโกเรค		
๒๐. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ในเขตชุมชนแออัด		
๒๑. ท่านอาศัยอยู่ในบ้านเดี่ยว หรือทาวเฮาส์		
๒๒. ผู้ปกครองของท่านไม่ว่าอะไรหากรู้ว่าท่านดูหรืออ่านสื่อลามก		
๒๓. บิดา/มารดาซื้อสื่อลามกไว้ในบ้าน		
๒๔. เพื่อนในหมู่บ้านชวนไปดูวิดีโอโป๊		
๒๕. ท่านมีเพื่อนบ้านในชุมชนที่ชอบจัดงานสังสรรค์ในหมู่บ้าน		
๒๖. มนุษย์ของชุมชนของท่านมีสถานที่เพื่อพบปะสังสรรค์เพื่อนต่างเพศ		
๒๗. ในชุมชนของท่านมีผู้หญิงทำงานกลางคืน		
๒๘. ในชุมชนของท่านมีห้องพักชั่วคราวรายวัน		
๒๙. ในชุมชนของท่านมีผู้หญิงแต่งตัวโป๊เดินไปมา		
๓๐. ท่านเคยเห็นพ่อ/แม่ของท่านมีเพศสัมพันธ์กัน		

ส่วนที่ ๓ พฤติกรรมเบี่ยงเบน

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในสิ่งที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด	ใช่	ไม่ใช่
๓๑. ท่านชอบดื่มสุราก่อนกระทำความผิด		
๓๒. ท่านชอบพกปืนไปติดตัว		
๓๓. ท่านชอบอ่านหนังสือไป		
๓๔. ท่านชอบอ่านบทความเกี่ยวกับเพศ		
๓๕. ท่านชอบสะสมรูปไป		
๓๖. ท่านติดรูปไปไว้ภายในห้องนอน		
๓๗. ท่านชอบดูหนังไป		
๓๘. ท่านชอบดูผู้หญิงแต่งตัวไป		
๓๙. ผู้หญิงที่แต่งตัวไป ท่านชอบที่จะเข้าไปใกล้ๆ		
๔๐. ท่านเคยพาผู้หญิงเข้าสู่คาราโอเกะ		
๔๑. ท่านเคยหนีโรงเรียนไปเที่ยวกับเพื่อนผู้หญิง		
๔๒. ท่านเคยเสพยาบ้า ยาอี		
๔๓. ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน		
๔๔. เมื่อมีโอกาสบนรถประจำทาง ท่านชอบฉวยโอกาสเข้าไปใกล้ชิด ถ่วงเกิน ทำอนาจาร		
๔๕. ท่านใช้ยาปลุกเร้าในการกระทำความผิด		

ส่วนที่ ๔ ความรุนแรงของการกระทำความผิดทางเพศกรณีข่มขืนกระทำชำเรา

๔๖. ท่านกระทำความผิดในเวลา

☐ กลางวัน

☐ กลางคืน

๔๗. ท่านกระทำความผิด

- ☐ คนเดียว
- ☐ มากกว่า 1 คน

๔๘. ท่านใช้อาวุธในการกระทำความผิด

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

๔๙. ท่านได้มีการวางแผน เตรียมการล่วงหน้า ก่อนกระทำความผิด

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

๕๐. ท่านใช้ยานพาหนะในการหลบหนีหลังกระทำความผิด

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

๕๑. ท่านทำร้ายร่างกายของผู้หญิงที่ท่านกระทำความผิดทางเพศ

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

๕๒. ท่านทำร้ายร่างกายของผู้หญิงที่ท่านกระทำความผิดทางเพศอย่างสาหัส

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

๕๓. ท่านทำร้ายร่างกายโดยมีเจตนาพยายามฆ่า

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

๕๔. ท่านได้ฆ่าผู้หญิงที่ท่านกระทำความผิดทางเพศด้วย

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

๕๕. ท่านได้ใช้ยาสลับช่วยในการกระทำความผิดทางเพศ

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

๕๖. สถานที่ข่มขืนเป็นบ้านพักอาศัย

☐ เป็น

☐ ไม่เป็น

๕๗. สถานที่ข่มขืนเป็นสถานที่สาธารณะ

☐ เป็น

☐ ไม่เป็น

๕๘. ท่านชิงทรัพย์หลังข่มขืน

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

๕๙. ภายหลังการกระทำความผิด ท่านรีบหลบหนี

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

๖๐. ท่านกระทำความผิด

☐ 1 ครั้ง

☐ มากกว่า 1 ครั้ง

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	นายวิวัฒน์ เพชรสงคราม	
วัน เดือน ปีเกิด	24 กันยายน 2517	
สถานที่เกิด	รัฐแมริแลนด์ สหรัฐอเมริกา	
ประวัติการศึกษา	National University, USA	
	Master of Arts in Management	
	Bachelor of Science in Information Technology	
ประวัติการทำงาน	บริษัท เลิร์น ทูเกเธอร์ จำกัด	2005- ปัจจุบัน
	ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่พัฒนาผลิตภัณฑ์	
	บริษัท ยูไนเต็คคอมมูนิเคชั่น อินดัสตรี จำกัด (มหาชน)	2003-2005
	ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่บริหารงานการตลาด	
	National University	2000-2003
	ตำแหน่ง Center Administrator	